

Suflet de femeie 32

INTERVIU CU SCRITOAREA

Ligia Seman

un Crăciun
adevărat!

Mulțumire

La
cumpăna-ntre ani

Colectivul de redacție *Suflet de femeie* vă mulțumește!

Venim spre Dumneavoastră cu recunoștință și cu mulțumire pentru eforturile și resursele pe care le-ați oferit, pentru ca împreună, în unitate să putem sluji și lauda un Dumnezeu glorios. Revista "Suflet de femeie", nu ar fi ajuns la numărul 32 fără articolele voastre, fără susținerea în rugăciune și fără eforturile financiare, pentru care colectivul de redacție vă apreciază și vă este profund recunoscător.

De aceea, vrem să vă încurajăm pe această cale "să nu obosim în facerea binelui; căci, la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală. (Galateni 6 : 6 – 9), căci „pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu”, (2 Corinteni 9:7).

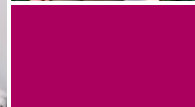
Dacă doriți să ne sprijiniți în continuare în lucrarea "Suflet de femeie", atât cu articolele, cât și cu finanțele voastre, vă invităm să folosiți datele de contact de mai jos:

e-mail: **contact@sufletdefemeie.ro**

Fundatia Mater, cont în lei Banca Românească Tg. Mureş

RO21BRMA0330033872400000

Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Cuprins

- 6 **INTERVIU CU SCRITOAREA LIGIA SEMAN**
RODICA BACIU
- 13 **ÎȚI MULȚUMESC CĂ EȘTI**
MAGDALENA PRECUP
- 14 **FAMILIE SAU CARIERĂ? ESTE POSIBIL**
RODICA BACIU
- 18 **UN CRĂCIUN ADEVĂRAT**
CARMEN NISTOR
- 20 **LA CUMPĂNA-NTRE ANI**
LUCICA BOLTAȘU
- 22 **CREDINȚĂ, VIAȚĂ SAU MOARTE**
LOREDANA MARIN
- 23 **MULȚUMIRE**
CORNELIA BUJOR
- 24 **CÂND MULȚUMIREA NU-I FLOARE LA URECHE**
ALEXANDRA DOGAR
- 26 **MAI PRESUS DE ȘTIINȚĂ**
RODICA MALOȘ
- 29 **CINE NE VA DESPĂRȚI PE NOI**
DE DRAGOSTEA LUI DUMNEZEU
RODICA BLĂJAN
- 30 **ETAPELE CREDINȚEI**
DE LA MIC LA MARE
REBECA MILAȘCON

- 34 **SUFLET ÎN FORMARE**
PAULA DEJEU
- 36 **COPIL FIIND, PĂDURI CUTREIERAM**
LUCICA BOLTAȘU
- 37 **DARUL TATĂLUI**
LIDIA ALDEA
- 38 **ÎNDRĂZNEȘTE**
ALEXANDRA CHERTEȘ
- 40 **CALITĂȚI DE MAMĂ**
LUMINIȚA BOANCAS
- 42 **SĂ AI CREDINȚĂ**
REBECA BELEAN
- 43 **FOTOGRAFIA VORBEȘTE**
LUIZA TODEA
- 44 **O INIMĂ MUȚUMITOARE**
UN OSPĂT NECURMAT
ADELA ECHARD
- 46 **TORT MAVERICK**
ADELA ECHARD
- 48 **RETETĂ SOMON**
ADELA ECHARD
- 49 **CORNULEȚE CU VANILIE**
DANA LAZĂR

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Rodica Baciuc

Mia Pop

Biserica "Noul Legământ", Târgu Mureș

Lidia Aldea

Biserica "Bethel", Târgu Mureș

DESIGN

Luciana Sand

CORECTURĂ ȘI REDACTARE

Colectivul de redacție

El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, Cel Întâi Născut din toată zidirea...

Editorial

Dumnezeu prin Isus Hristos s-a făcut om, pentru ca omul să redevină asemenea Lui.

Sărbătorim din nou nașterea Mântuitorului, și pentru a ne putea bucura pe deplin de această sărbătoare, este important să deschidem Sfânta Scriptură și să descifrăm tainele sărbătorii.

Încă de pe primele pagini ale Bibliei până la finalul acestei Cărți, recunoaștem firul roșu care prezintă planul Lui Dumnezeu cu privire la mântuirea omului:

„Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; ... Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut.” Observăm, că omul a fost creat după specificul Lui Dumnezeu, după chipul și asemănarea Lui. Dumnezeu este: dragoste, bunătate, înțelepciune, putere, echilibru și multe alte atribute care îi asigură perfecțiunea, adică sfințenia. De asemenea existența acestor calități în viața omului îi asigură acestuia o viață împlinită și fericită. Neascultarea de Dumnezeu l-a condus pe om la păcat și astfel asemănarea omului cu Dumnezeu s-a pierdut, punându-și amprenta cel Rău asupra omului. Din acel moment s-au observat o serie de caracteristici negative, opuse caracterului divin: ura, răzbunarea, răutatea, lăcomia, mândria, iubirea de sine; acestea reprezintă chipul veacului, care și-a pus amprenta pe om și care este opus chipului Lui Dumnezeu, pierzându-și calitățile divine, omul și-a pierdut fericirea și viață trăită cu scop.

Dumnezeu nu a permis ca planul Lui inițial, acela de a popula planeta Pământ cu ființe după chipul și asemănarea Lui, să fie zădărnicit.

Pentru ca omul să își poată dobândi din nou frumusețea inițială, adică Chipul Lui Dumnezeu, Hristos s-a făcut om pentru ca omul să se poată asemana cu Dumnezeu. Astfel s-a născut Hristos, cel prin care au fost create toate lucrurile. „El ne-a izbăvit de sub puterea întinericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor. El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, Cel Întâi Născut din toată zidirea. Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile și prin faptele voastre rele, El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, că să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină;”

Isus însuși afirmă: “Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl”.

Isus nu a rămas la stadiul unui prunc, ci el a crescut, a trăit și a predicat valorile Împărăției lui Dumnezeu. El a dat un exemplu viu pentru oamenii din generația Sa și pentru oamenii din generațiile următoare. Apoi, El a murit pentru noi, răstignit pe o cruce, și astfel ne-a răscumpărat de sub puterea păcatului și a morții. Doar El, Hristos a creat posibilitatea împăcării depline a omului cu Dumnezeu.

În urmă relației profunde a omului cu Dumnezeu, creată prin lucrarea Mântuitorului, omul devine templul Duhului Sfânt, care este a treia persoană din Dumnezeu, care vine în viața omului prăbușit și îl curățește, apoi îl reclădește și îl modelează în mod continuu până când ajunge asemenea chipului lui Hristos. În momentul în care Duhul Sfânt este Stăpânul în viața noastră, se văd cu siguranță roadele Sale, care sunt: „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de

bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor”, calități care sunt vizibile și care reflectă cu adevărat Chipul Lui Dumnezeu în viața noastră.

Pregătindu-mă să sărbătoresc nașterea Mântuitorului, parcă aud ecoul cuvintelor rostite de prea iubitul apostol Pavel, care spunea ucenicilor săi cu mii de ani în urmă: “Copilașii mei, pentru care iarăși simt durerile nașterii până ce va lua Hristos chip în voi!”. Un lucru fierbinte îmi doresc de acest Crăciun și mă rog, să se vadă în mine și în cei dragi mie, chipul lui Hristos!

Nimic nu este mai frumos decât frumusețea Lui originală, nimic nu este mai valoros decât să-L ai pe El în inima ta, și chiar nimic nu este mai adevărat decât El, nimic nu este mai viu decât El care este viață și care înglobează toate aceste lucruri minunate în noi, chipul lui Hristos.

Vestea bună e că avem posibilitatea să facem o diferență, într-o lume care a întors spatele spre Dumnezeu, noi ne îndreptăm ochii și fața spre El, îndrăznind să ne asemănăm tot mai mult cu El și să trăim asemenea lui Hristos.

Să rostim, împreună, rugăciunea îngerilor care erau pe Câmpiile Betleemului:

“Slavă, slavă Lui Dumnezeu în locurile Preaînalte și
Pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui!”

Rodica Baciu

INTERVIU CU SCRITOAREA

Ligia Seman

De curând a ieșit de la tipar un nou roman creștin **“Suflet și virtual”** semnat de Ligia Seman, scriitoare creștină contemporană cunoscută deja în România și în diaspora prin alte opere literare cum sunt: **“Funiile dragostei”, “Handicapul conștiinței”, “Tragedie și triumf” și “Domnind peste împrejurările vieții”, dar și prin conferințele pentru femei organizate de dânsa și de soțul său, Seman Timotei, an de an la Mamaia.**

În aceste zile, am avut ocazia să-i pun câteva întrebări despre acest nou roman și despre femeia și autoarea creștină Ligia Seman.

1. Vorbeste-ne despre familia ta și despre cum se petrece Craciunul la voi în familie?

Am un soț minunat, prin iubirea căruia am văzut mereu dragostea lui Hristos. Dumnezeu ne-a binecuvântat cu două fiice minunate: Ruth care este căsătorită cu un bărbat minunat – Alex și Rebeca. Pentru noi, Crăciunul înseamnă în primul rând sărbătoarea nașterii Mântuitorului, a Dumnezeului nostru care s-a întrupat pentru a deveni Salvatorul omenirii. Apoi, este și o sărbătoare de familie când ne strângem cu toții, stăm la masă împreună, ne facem cadouri frumoase unul altuia, povestim despre anul care aproape s-a încheiat, ne mărturisim dorințele pentru anul următor, ne încurajăm, ne apreciem, mulțumim lui Dumnezeu pentru toate binecuvântările, mai ales pentru darul mântuirii și ne rugăm pentru tot ce ne stă înaintea.

2. La centenar, fiecare român cu sentimente patriotice și-a propus să facă ceva pt țară, în calitate de scriitoare Ligia Seman ai pus pe rafturile librăriilor din România un nou roman “Suflet și virtual”, care a fost motivația care te-a determinat să scrii această carte?

Dacă un scriitor dorește să dăruiască o operă de valoare, acesta știe că îl așteaptă o muncă intensă, mult consum emoțional, intelectual, fizic și psihic, trebuie să își impună o disciplină de fier, are parte de lupte interioare, nopți nedormite și mai presus de acestea – conștiința unei enorme responsabilități. La scriitorii creștini, cred că această responsabilitate este mai acută decât la cei laici pentru că acesta, pe lângă faptul că se concentrează a prezenta cât mai bine anumite aspecte din realitate, sentimente, frământări, experiențe, știe că are menirea de a prezenta cititorului soluții pentru viață, dincolo de experiența umană limitată fiind divinitatea. Din pri-

cina acestui țel urmărit de un scriitor creștin, el este binecuvântat cu prezența Celui care este Înțelepciunea, însă responsabilitatea lui și luptele lui interioare nu sunt ușoare. Scriitori, în general sunt oameni foarte puternici, dar și nespuse de sensibili, iar un scriitor este vulnerabil în fiecare etapă a procesului de scriere a cărții. Având în vedere toate acestea, un scriitor are mare nevoie de o motivație foarte puternică pentru a continua să scrie.

În 2010- 2011 a fost încheiat procesul de publicare a romanului “Portrete din cioburi”, (vol 1 – 2010, vol 2 – 2011) – aproximativ 800 de pagini, după care a urmat o perioadă în care am crezut cu tărie că de acum încolo investiția mea va fi doar în oameni și că nu voi continua a scrie. S- a dovedit însă, chiar și în această situație că în procesul literar - rolul cheie este jucat de aprecierea publicului. Am fost foarte încurajată de prețuirea multor cititori care îmi mărturiseau că lecturarea cărților mele a însemnat mai mult decât o simplă terapie. Cititori de toate categoriile se regăseau pe paginile cărților și viețile lor erau schimbate de Dumnezeu. Primul meu roman, “Funiile dragostei” , a fost publicat în anul 1995, devenind o carte foarte iubită de public, un love story cu zeci de mii de exemplare vândute, ceea ce se întâmplă rar în rândul scriitorilor din România. De același succes în rândul publicului larg s-au bucurat și celelalte titluri. Faptul că aceste cărți erau dorite de public după atâția ani de la publicarea lor a constituit o motivație serioasă să mă reîntorc la masa de lucru.

A durat cinci ani de la publicarea romanului “ Portrete din cioburi” până când am luat hotărârea să mă concentrez la scrierea unei noi cărți.

3. Care sunt problemele societății contemporane pe care le scoate în evidență romanul și cum dorești să le corectezi?

Pe lângă motivația puternică, am avut nevoie și de o viziune arzătoare despre ceea ce merită cu adevărat să transmit pe paginile noii cărți privitor la problemele reale cu care se confruntă această generație. Cred că această viziune vine doar de la Dumnezeu care pune în interiorul scriitorului o mare greutate, un mare foc care nu poate fi astâmpărat decât după ce opera a fost finalizată. Pentru mine, ca și scriitor creștin contează voia Sa, înseamnă mai mult ca orice să înțeleg planul Său, ce este în inima Sa și cum dorește El să se folosească de talentul ce mi l-a dăruit pentru a se revela lumii din jur. Până să primesc viziunea clară din partea lui Dumnezeu despre subiectele ce necesită a fi abordate, a fost nevoie de un timp de rugăciune, de a sta în meditație la Cuvântul Său, de a vorbi cu El prin rugăciune despre oameni, de a-L ruga cu stăruință să îmi pună din durerea Sa pentru omenire în inima mea astfel încât să pot înțelege cum, prin Duhul Său, Cel mai Desăvârșit Artist – să prezint lumii o parte a problemelor cu care se confruntă. Menirea scriitorului este de a-i ajuta pe cititori să înțeleagă detaliat oamenii din diferite categorii sociale, cum gândesc ei, care sunt factorii care îi determină să gândească și să acționeze într-un anumit fel. Un autor bun caută să prezinte cât mai realist societatea, contextele istorice, culturale, politice, geografice. Pentru mine, a scrie este o misiune cu o responsabilitate imensă având în vedere miile de cititori care lecturăază ideile ce le transmit, de aceea caut să fie foarte bine documentată. Deci –mă întrebam – care sunt unele dintre cele mai actuale subiecte care fiind dezbătute într-un roman din perspectivă creștină – să ajute cu adevărat cititorii din această generație.

Având în vedere că suntem ființe veșnice, oamenii când citesc o carte, nu au nevoie doar să fie puși față în față cu realitățile plăcute sau zguduitoare ale vieții și atât. Nu e suficient când lecturăm o carte să urmărim doar spectacolul altor vieți în care să ne regăsim și nimic mai mult... Oamenii, au nevoie să se regăsească în personajele descrise, în situațiile de viață relatate, în luptele interioare ale acestora, în eșecurile lor, totodată să găsească prin trăirile personajelor soluții pentru propriile dureri, zbateri, probleme cu care se confruntă. Mai bine zis – să Îl găsească pe Dumnezeu printre oameni lecturând o carte.

De exemplu – personajul Marcus este profilul acelui adolescent sau tânăr pe care îl găsești cu ușurință în această generație. De la o vârstă fragedă cerșește afecțiunea părinților, iar aceștia în locul iubirii manifestate îi oferă lucruri materiale și o tabletă pentru a-l ține ocupat, consecințele în dezvoltarea personalității acestuia fiind dezastruoase, greu de remediat. Cel mai bine ar fi ca acei care citesc să învețe cum să prevină astfel de situații, cititorii însă, pot găsi soluții cum să iasă din acest labirint sau cum să-i ajute pe cei din jurul lor.

4. Cum se naște o carte în mintea ta, ce ne poți spune despre etapele procesului de creație?

Cum am mai amintit deja, în primul rând este nevoie de o motivație serioasă care să-l determine pe un scriitor să aleagă drumul necunoscut, presărat cu multe obstacole pentru a începe o nouă carte, mai ales dacă dorește ca aceasta să fie valoroasă. Motivația nu va rămâne în picioare decât atunci când fundația acesteia este întărită de o viziune cât

Un scriitor de calitate nu ar trebui să

urmărească a corecta pe cititor, deși, sincer, m-am luptat cu această tendință pentru că în sufletul meu se împletește darul de a scrie cu acela de a preda Scriptura, de a învăța oamenii din Cuvântul lui Dumnezeu. Acest lucru este o mare binecuvântare, însă ideile ce sunt transmise pe paginile unui roman de calitate trebuie mânuite cu multă grijă astfel încât cititorul să se regăsească în trăirile personajelor și să găsească soluții în care autorul crede cu tărie, dar pe care nu i le impune. Cititorul trebuie să găsească el însuși răspunsurile la problemele care îl frământă. Calitatea de a citi este un dar de preț primit de la Dumnezeu dacă ne gândim că creștinismul este fundamentat pe Cuvânt.

Având în vedere că suntem ființe veșnice, oamenii când citesc o carte, nu au nevoie doar să fie puși față în față cu realitățile plăcute sau zguduitoare ale vieții și atât. Nu e suficient când lecturăm o carte să urmărim doar spectacolul altor vieți în care să ne regăsim și nimic mai mult... Oamenii, au nevoie să se regăsească în personajele descrise, în situațiile de viață relatate, în luptele interioare ale acestora, în eșecurile lor, totodată să găsească prin trăirile personajelor soluții pentru propriile dureri, zbateri, probleme cu care se confruntă. Mai bine zis – să Îl găsească pe Dumnezeu printre oameni lecturând o carte.

De exemplu – personajul Marcus este profilul acelui adolescent sau tânăr pe care îl găsești cu ușurință în această generație. De la o vârstă fragedă cerșește afecțiunea părinților, iar aceștia în locul iubirii manifestate îi oferă lucruri materiale și o tabletă pentru a-l ține ocupat, consecințele în dezvoltarea personalității acestuia fiind dezastruoase, greu de remediat. Cel mai bine ar fi ca acei care citesc să învețe cum să prevină astfel de situații, cititorii însă, pot găsi soluții cum să iasă din acest labirint sau cum să-i ajute pe cei din jurul lor.

Pe lângă lectură, a fost nevoie de un timp în care am căutat oamenii și am stat de vorbă cu ei, căutând să îmi i-au cât mai multe notițe. Orice auzeam de oriunde care mi se păra că m-ar putea ajuta, când ajungeam acasă – notam și adăugam la mormanul de notițe pentru deocumantare. Nu știu cum este la alți scriitori, dar în cazul meu, procesul deocumantării nu are loc doar înainte de a mă așeza pur și simplu la masa de scris pentru a începe procesul de creație propriu- zis. Pe măsură ce înaintez în scrierea romanului, în a crea cadrul pentru desfășurarea acțiunilor, contextul social, politic, cultural, profilul personajelor, intriga etc - intervin

se poate de pasională. Autorul știe de la început că, pentru a dăruia o carte de valoare, este nevoie să plătească un mare preț, dar dacă de la început găsește un sens mai înalt decât sacrificiul său, este gata să se dăruiască lumii cu tot ce are el mai bun, spiritual, emoțional, fizic. Pentru mine, masa de scris o privesc ca pe un loc de unde pot evangheliza, pot consilia, pot vorbi oamenilor de toate categoriile despre problemele lor și despre ceea ce Dumnezeu le poate oferi. Nu de puține ori, scriind, acel loc unde stăteam la masa de scris, acea cameră era atât de plină de prezența lui Dumnzeu încât, efectiv simțeam că e nevoie să “îmi scot încălțăminte” pentru a onora sfințenia lui Elohim – Creatorul.

După ce am primit o motivație puternică și apoi o viziune clară despre subiectul pe care Dumnezeu dorește să îl dezbate pe paginile romanului, urmează procesul documentării.

În etapa procesului de documentare am citit tot ceea ce credeam la vremea respectivă că m-ar putea ajuta la ceva. Deși, sunt o persoană ordonată, care îmi place să văd lucrurile așezate la locul lor, oricine ar fi intrat în camera mea de lucru, ar fi fost cu siguranță foarte uimit de zecile de cărți și pagini cu notițe înșirate pe masa de lucru și în jurul meu. Am lecturat cărți din literatura universală, din domeniul social, istoric, psihologic, teologic, din domeniul artei. Mi-am cumpărat noi cărți, dicționare de mai multe tipuri pe care le-am adăugat la cele pe care deja le aveam. A trebuit să citesc chiar filosofie ostilă creștinismului pentru a fi bine documentată cu scopul de a descrie cât mai aproape de realitate convertirea unui profesor ateu, nihilist

Pe lângă lectură, a fost nevoie de un timp în care am căutat oamenii și am stat de vorbă cu ei, căutând să îmi i-au cât mai multe notițe. Orice auzeam de oriunde care mi se păra că m-ar putea ajuta, când ajungeam acasă – notam și adăugam la mormanul de notițe pentru deocumantare. Nu știu cum este la alți scriitori, dar în cazul meu, procesul deocumantării nu are loc doar înainte de a mă așeza pur și simplu la masa de scris pentru a începe procesul de creație propriu- zis. Pe măsură ce înaintez în scrierea romanului, în a crea cadrul pentru desfășurarea acțiunilor, contextul social, politic, cultural, profilul personajelor, intriga etc - intervin

situații neprevăzute, personaje la care nici eu însumi nu m-am așteptat că vor apărea în roman, dar care se potrivesc să le introduc cu scopul de a proiecta cât mai iscusit realitatea și ceea ce Duhul lui Dumnezeu mă călăuzește să transmit lumii prin trăirile acelor personaje și întâmplările descrise.

Aceste personaje sunt inspirate din viața reală. Cândva le-am întâlnit, m-a impresionat personalitatea lor, povestea lor de viață. Mulți dintre protagoniștii cărților ce le-am scris s-au născut în urma faptului că având stabilit deja subiectul cărții, am căutat special să găsesc persoane potrivite ce au trecut prin anumite expereințe de viață.

În general, oamenii sunt deschiși, bucuroși să-mi împărtășească din trăirile lor știind că vor fi de folos pentru mii de oameni care vor citi cărțile ce le scriu. Bineînțeles, pe parcursul scrierii cărții, am mare grijă să protejiez persoanele dându-le nume diferite, împletind realitățile din viața lor cu ficțiunea. Sunt și persoane care se simt onorate să îi amintesc public faptul că viața lor a constituit o reală inspirație pentru scrierea unei cărți. Vreau să specific că în tot acest timp al documentării, cartea mea de bază căreia i-am dat cea mai mare onoare și importanță a rămas Scriptura. Eu cred că un scriitor oricât ar fi de bine documentat prin faptul că a lecturat zeci de cărți, dacă nu cunoaște Scriptura, nu își poate atinge menirea.

După procesul documentării urmează procesul creației. M-am așezat la masa de scris cu foaia absolut goală în față, neavând altceva decât niște notițe despre care nu știam sigur cât de mult îmi vor folosi și unde anume, dar având o mare flacăra în interiorul meu și o dorință pentru care eram gata să îmi dau și viața pentru a descrie cât se poate de realist viața, așa cum este ea, cu situațiile ei dure, de neînțeles, cu căile-i întortocheate – tocmai pentru a scoate în evidență adevărul lui Dumnezeu și Lumina Sa. Pe mine mă motivează ideea, mă fascinează chiar - faptul că mintea mea, masa de lucru, computerul sunt ca niște instrumente pe care Dumnezeu le folosește pentru a aduce prin arta scrisului -speranța Sa, acel licăr de lumină ceresc în multe vieți care sunt asemenea corăbiilor ce navighează fără a avea o țință precisă, un port spre care să se îndrepte.

Spunea Thomas Mann în confesiunile ale despre "Cum am scris Doctor Faustus": " O operă de artă dificilă e ca o bătălie, ca un naufragiu, ca o primejdie de moarte, te apropie de Dumnezeu, te face să îți ridici ochii în sus, să ceri binecuvântare, îndurare, îți creează o stare de spirit religiosă."

Cred că acea stare emoțională când un scriitor se așează la masa de scris și nu are decât viziunea și nici o foaie scrisă poate fi asemănată cu a unui sculptor care are în față doar bucata de piatră, dar are viziunea despre ceea ce este ascuns în interiorul ei datorită fărâmei Chipului creator ce se reflectă în talentul lui. Nu va avea împlinirea deplină până când creația sa nu va avea forma dorită de el, toate amănuntele estetice ce redau viața sau o anumită idee ce vrea să o transmită omenirii- dezgropate de dalta sa de sub bucata de piatră. Nu de puține ori- acea viziune ce stă îngropată sub piatră se poate îndepărta, ascunde într-

o groasă ceață tocmai când sculptorul ajunge în fața pietrei cu dalta în mână, deși îi era clară în nopțile de nesomn. Poate tocmai de aceea, când ajunge în fața pietrei căruia trebuie să-i de viață, se simte vlăguit, și nu de puține ori - că nu e nici pe departe un artist veritabil. Se concentrează la viziunea în mare, dar nu are puterea în același timp să acorde importanța cuvenită detaliilor, a acelei gingașe estetici care să îi mulțumească sufletul destinat să creeze.

Nu de puține ori m-am confruntat cu astfel de momente, dar acestea m-au dus încă o dată pe genunchi. În urma închinării, se întâmpla ceva supranatural – o voință proaspătă deși omenește eram peste măsură de epuizată, noi idei îmi invadeau mintea, acea viziune începea tot mai mult să ia formă.

Măinile mergeau pe tastatură, cadrul, personajele, intriga se derula parcă în fața ochilor mei ca într-un film și eu trebuia doar să mă uit, să fie atentă la tot ce se întâmplă pe un ecran, să nu pierd nimic din evenimente, să fie foarte atentă la personaje care parcă devin vii, parcă ar trăi undeva printre noi, iar eu am responsabilitate față de public să fiu foarte minuțioasă și realistă în descrierea trăirilor personajelor...pentru ca oamenii să se regăsească în el. Totodată fiind și foarte curioasă despre ceea ce se va mai întâmpla mai departe cu personajele mele- caut să țin pasul cu imaginația și inspirația împropățate de Duhul lui Dumnezeu. Cred că relația cu Dumnezeu – Creatorul a autorului face o mare diferență între o operă literară valoroasă datorată abilităților artistice și intelectuale a celui ce a scris-o și o operă literară pentru scrierea căreia – romancierul a căutat Cuvântul Scripturii prin care mintea omului e transformată și prin care îi este dăruită înțelepciunea dumnezeiască. Înțelepciunea lui Dumnezeu este diferită de inteligența umană, este superioară acesteia. Doar când autorul este în legătură cu Duhul lui Dumnezeu poate transmite pe paginile unei cărți acel ceva adânc, superior minții umane care îl poate pune pe cititor în legătură cu Dumnezeu, poate fi atinsă partea cea mai lăutrică a omului - spiritul acestuia. De aceea, un scriitor creștin are nevoie de ungerea Duhului pentru a scrierile lui să nu atingă doar intelectul și emoțiile cititorului. Se știe faptul că unii dintre cei mai buni scriitori care au trăit vreodată au creștinii și au acționat de pe pozițiile filosofiei creștine.

Pentru a primi această ungere, scriito-

rul trebuie să se smerească, să se dăruiască pe Sine lui Dumnezeu și să caute slava Lui mai presus de orice interese personale. ("Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez. Cel ce vine din cer este mai presus de toți; cel ce este de pe pământ este pământesc și vorbește ca de pe pământ... Acela (Hristos și cei care sunt una cu el) – vorbește cuvintele lui Dumnezeu." (Ioan 3:30, 31, 34)

Ca scriitor ai de îndeplinit o misiune dificilă. Ți-ai ales subiectul și apoi trebuie să creezi un cadru, profilul personajelor, să fii atent pe tot parcursul scrierii cărții la gesturile lor, la acțiunile lor, să creezi evenimente, acțiuni, lupte interioare care să reflecte acea persoană căruia dorești să "îi dai viață", care să reprezinte un erou, un model, pe care cititorul să îl perceapă ca și cum ar fi unul dintre cei care locuiește în mijlocul mulțimii. Sunt anumite gesturi, anumite gânduri asupra cărora merită să insiști pentru a scoate în evidență particularitatea personajului creat. De exemplu, profesorul Andrei Stejaru "avea un anumit fel de a închide și deschide pleoapele pentru a nu lăsa să se înțeleagă din ochii lui negrii decât ceea ce voia el."

... Deci, am început scrierea romanului " Suflet și virtual" cu dorința de a debata subiecte precum: singurătatea, izolarea, refugiul în virtual, doream totodată să pun în paralel lumea virtuală cu lumea cărților. Pentru aceasta, inițial m-am gândit că ar fi potrivit să creez un personaj principal foarte emancipat, cu realizări în societate, dar care nu știe să își trăiască viața de familie, să se bucure de lucrurile mărunte ale vieții. Este vorba despre un profesor universitar, condus de filosofia nihilistă, un scriitor celebru care nu știa să se bucure de micile plăceri ale vieții, de familia sa, refugiindu-se mereu din realitate la masa de lucru în imperiul imaginației cu gândul că va da valoare eternă clipelor ce trec. De la ideea ușilor închise în spatele cărora evadează scriitorul, am ajuns la a descrie singurătatea cu care se confruntă membrii familiei, zidurile care sunt între ei, deși locuiesc în aceeași casă.

... Dar trebuia să ajung din lumea cărților în lumea virtuală... Mă întrebam – cum pot face aceasta astfel încât să fie foarte realist, dramatic în același timp și totodată să fie creată o intrigă, un supans care să atragă cititorul. Când am creat acest personaj, nu știam exact cum voi ajunge cu el în lumea virtuală... dar pe măsură ce scriam, ideile începeau să curgă, să se lege una de cealaltă, să

îmi pară și mie interesante, să mă entuziasmeze. Într-un moment de răscruce în viață, confruntat cu un diagnostic de boală a soției lui pe care o iubea, profesorul Andrei Stejaru își creează un profil fals de facebook și are conversații cu el însuși, având gândul că astfel se va antrena să facă față dificultăților vieții. Profilul lui fals de facebook, numindu-se simbolic Oliver T. (T de la Twist (copilul orfan), T- de la travel, T- de la true și T de la Te iubesc). Aici este prezentată o dramă a singurătății, a crizelor de identitate care culminează prin faptul că discutând ore în șir cu el însuși, va apărea pe scenă un alt personaj virtual, care se numește simbolic: "Altfel de gânduri".

Pentru a nu rămânea singur, pentru a avea pe cineva căruia să-i destăinuie luptele lui, profesorul preferă chiar nesiguranța, incertitudinea în interacțiunea cu această persoană virtuală.

După ce am introdus personajul "Altfel de gânduri", a constituit un motiv serios de meditație despre cine ar putea fi acesta... Mult timp, nici o idee nu îmi părea verosimilă. Când, după un anumit timp am înțeles care ar fi cel mai potrivit personaj care să se ascundă în spatele acestui "Altfel de gânduri" – adică fiica profesorului - a trebuit să mă reîntorc în text și să refac anumite pasaje, să adaug, să șterg...

5. Care sunt provocările și greutățile la care trebuie să faci față o scriitoare creștină contemporană? În primul rând pt că este femeie și apoi pt că abordează scrisul dintr-o perspectivă creștină?

Deja, cred că, în mare parte am debătut răspunsul la această întrebare descriind etapele creației. Aș mai putea adăuga faptul că unul dintre cele mai grele lucruri de depășit în procesul creației este acela că un scriitor pentru a daui o nouă carte, trebuie să se izoleze de lumea din jur pe care de fapt el o iubește mai mult decât toți ceilalți. Pentru mine care sunt o persoană foarte comunicativă care îmi place să fiu în mijlocul oamenilor, să mă implic activ în activități sociale, nu este ușor să închid ușa după mine și să mă retrag în intimitatea mea, concentrându-mă la o cu totul altă lume pe care doresc să o descriu pe paginile cărții. În primul rând sunt soție și mamă, apoi, împreună cu soțul meu suntem implicați în activități intense cu scopul de a investi în oameni la care nu pot renunța în timpul când

scriu o carte: coordonăm conferințele naționale de femei ce se desfășoară la Mamaia, conducem o Școala Debora care a re drept scop formarea de ucenici și lideri spirituale după modelul biblic, călătorim pentru a vorbi la conferințe, avem o lucrare cu persoane defavorizate social în orașul în care locuim etc. Având în vedere toate aceste aspecte, în perioada când am o carte în lucru care necesită oricum mult efort, trebuie totodată să fie foarte atentă la prioritățile corecte, aceasta necesitând mai multă disciplină și voință.

Predominanta vieții interioare a femeilor sunt sentimentele și scriind, inevitabil este nevoie de o mare implicare emoțională. Am încercat să scriu fiind detașată de personaje, de suferința lor, însă calitatea scrierii nu este aceeași când nu mă implic cu tot ce am. Adică – pur și simplu trebuie „ să intri în pielea personajelor”. Să te cobori de la " spiritualitatea" ta în mocirla pestilențială a lumii. Însă, tocmai acest lucru L-a făcut Hristos coborându-se din cer în lumea celor căzuți în păcat. De aceea – pentru aceste constatări, descrieri minuțioase ale suferințelor, ale trăirilor personajelor – am un loc sigur de protecție, unde poverile cad –la crucea lui Hristos. Dacă nu aș putea să mă ascund în Acela care a purtat toată grozăvia suferințelor uamne ale păcatelor abominabile – fiind o persoană atât de sensibilă - nu cred că aș fi rezistat să pot scrie despre abuzuri, traume, mutilări sufletești datorate păcatelor, tragedii, situații complicate de viață, de moarte etc. În romanul " Suflet și virtual" am abordat și situații de neimaginat prin care trec fetele ce devin victime ale traficului de carne vie. Pentru o femeie – să abordez situații de violență îndreptate împotriva femeilor cu descrieri amănunțite a fost o problemă delicată, dar cum am amintit – pilda lui Hristos de a fi trăit între păcătoși mă motivează. Deși rămâne totuși o greutate gândind la cei pierduți, la cei care sunt afundați în noaptea cea mai întunecată, este și o împlinire nemărginită pentru că Dumnezeu îmi deschide ochii să văd cum vede El, să înțeleg omul din toate perspectivele și astfel să pot împărtăși ceea ce este deja în inima Sa prin mijlociri fierbinți și pagini scrise.

Orice scriitor se confruntă cu mai multe dileme; artă sau piață, cărui public vrea să i se adreseze, însă pentru un scriitor creștin această dilemă se

intensifică pentru că operele lor ar putea fi considerate prea religioase de editurile laice. Din nefericire tărîm într-o societate care promovează fie o cultură ce minimizează importanța lecturii, fie o cultură de elită, dar ostilă creștinismului. Este foarte trist să constatăm că în societatea modernă sunt considerate opere de valoare acelea care folosesc limbaje triviale, vulgare. Limbajul profan – adică acela care cuprinde invocații ale Numelui lui Dumnezeu lipsite de reverență – nu incomodează pe nimeni. Denigrarea pe față a valorilor creștine, blasfemia sacralității – din nefericire - este apreciată în literatura contemporană. Pentru un autor creștin cuvintele au o importanță copleșitoare. El știe că prin puterea Cuvântului a fost creată lumea, că Acesta stau la baza oricărei relații sănătoase și conștiința lui nu îi va permite un astfel de limbaj doar pentru a se conforma cerințelor literaturii moderne. Pentru un scriitor creștin toate acestea sunt dureroase. De aceea el are mare nevoie să fie susținut de ce cei din jur.

La greutățile pe care le întâmpină un scriitor aș mai putea adăuga și situațiile neprevăzute care apar în viața acestuia, de exemplu: când eram pe la jumătatea acestei cărți, am trecut printr-o situație grea de boală. Din pricina acesteia am fost nevoită să mă opresc din lucru. M-am reîntors la masa de scris după aproximativ jumătate de an.

Dar sunt și situații neprevăzute care apar în derularea scrierii textului. De exemplu - capitolul 5, inițial a fost scris în forma naratorului omniscient, dar l-am refăcut la persoana întâi pentru a da greutate trăirilor sufletești ale profesorului Andrei Stejaru în urma amintirilor pe care le deapănă în jurnalul său.

Când am ajuns la capitolul 10 – inițial am crezut că voi face anumite conexiuni și voi finaliza romanul, dar după două luni de muncă mi-am dat seama că scriam de fapt o altă carte în acest capitol – despre fenomenul aliyah– întoarcerea evreilor în țara lor. În acest context, a trebuit iar să calculez evenimentele în ordinea lor cronologică, vârstele personajelor să se potrivească cu acea bucată de istorie pe care am descris-o, etc

Marcus, prototipul tinerilor dependenți de computer, nu exista. Pentru a-l introduce pe el și familia lui

a trebuit să reconstitui din nou anumite paragrafe, forme ale capitolelor, ordinea lor cronologică. A fost nevoie să numerez și să renumerez toate capitolele de mai multe ori.

Eu însumi am fost surprinsă de direcția unde Duhul lui Dumnezeu Creatorul m-a condus. A fost foarte greu, dar fascinant în același timp să creez presonajul Paul – preotul care împreună cu soția lui este dedicat misiunii pentru salvarea fetelor din mlaștina prostituției din cartierele Parisului. O mare greutate pentru un scriitor este și după ce a terminat procesul de creație. Pentru el, fiind o persoană sensibilă – lumea financiară, piața de vânzare a cărților – le percepe ca fiind dure., îl consumă foarte mult. Este susținut financiar într-o anumită măsură, dar nu cu adevărat cum ar fi nevoile care se impun pentru procesul de editare, tehnoredactare, tipar. Și astfel, autorul ajunge să fie și managerul proiectului pe care l-a scris, să lupte pentru promovarea cărții. Cât de bună ar fi o carte, dacă nu este promovată, nu poate avea succes.

6. Cât durează de la primul impuls până cartea iese de la tipar?

Timpul de la primul impuls până la tipărirea unei cărți a fost diferit pentru fiecare carte. A depins și de numărul de pagini și de experiențele de viață pe care Dumnezeu le-a îngăduit pe parcursul timpului când am lucrat la o carte.

De exemplu, pentru primul meu roman: " Funiile dragostei" a durat cam un an de zile documentarea, a urmat procesul de creație. Pe vremea aceea nu aveam computer. Scriam pur și simplu pe coala de hârtie. După ce, cu multă disciplină pentru că aveam și un copil mic de care trebuia să mă ocup, am adunat un morman întreg de foi scrise și credeam că sunt la finalul cărții, am realizat că nu avea valoare. Efectiv, am aruncat la gunoi primul manuscris. A urmat apoi o perioadă grea de încercări, de multe zdrobiri care a durat cel puțin încă un an. Între timp, a venit pe lume a doilea copil. Eram foarte ocupată și dedicată familiei, dar viziunea mea de a scrie nu s-a pierdut. Când m-am așezat din nou la masa de lucru și a trebuit să o i-au de la început pentru că prima varinata a cărții nu avea valoare, eram o persoană cu totul schimbată în urma zdrobirilor. Din inima mea curgeau râuri de apă vie. Petreceam mult timp pe genunchi și când mă așezam la masa de lucru scriam cu repeziune uimitoare.

Astfel că, într-un timp destul de scurt am scris varianta care se cunoaște a romanului " Funiile dragostei" și care este considerată ca fiind o carte de succes, prin care Dumnezeu a schimbat multe vieți. Dar, după ce a fost finalizat manuscrisul, m-am izbit de o altă problemă. Pe vremea aceea, nu erau autori români creștini decât Richard Wunbrandt, Nicolae Moldoveanu și încă vreo câțiva pastori foarte cunoscuți. Editorii cărora le vorbeam despre cartea ce am scris-o, nu credeau că ar fi posibil o femeie tânără (aveam vreo douăzeci și trei de ani pe atunci) – să scrie ceva de valoare de aceea nu doreau nici măcar să citească manuscrisul. Am stat astfel încă un an de zile cu manuscrisul în sertar până când un frate scump care înființase una dintre primele edituri creștine din România a văzut valoarea acestei cărți și a hotărât să o publice.

Procesul de la primul impuls care s-a născut în mintea mea, până la tipar – a durat mai puțin pentru cel de al doilea roman pe care l-am scris: " Handicapul conștiinței" , aproximativ un an de zile. Nici nu era încă finalizat romanul căci editurile creștine mă sunau, considerând un mare favor a colabora cu mine. Îmi amintesc cum o echipă de la editura unde a fost pentru prima dată tipărit romanul acesta au venit special din Oradea la mine acasă, în Hunedoara pentru a lua manuscrisul de pe computer. Am trăit clipe de neuitat, sărbătoarea unei mari biruințe pentru mine și familia mea.

Cartea de studiu biblic și psihoterapie feminină: " Domnind peste împrejurările vieții" am scris-o într-un timp scurt, aproximativ cinci luni, dar aveam în inima mea foarte clar un material adunat – experiența a douăzeci de ani de creștinism, mormane de căți citite și subliniate din decursul anilor, experiențe de neuitat ca soție și mamă, ca și consilieră și conferențiară printre femei.

Scrierea cărții " Suflet și virtual" fiind structurată în două volume destul de voluminoase, a durat mai mult timp, aproximativ trei ani. În acest timp însă, a fost o perioadă de șase luni când confruntându-mă cu o situație de boală, nu am putut să continui a scrie. De asemenea am avut perioade în care a trebuit să întrerup activitatea scriitoricească datorită călătoriilor (uneori pe termen lung) în scopul de a ține seminarii, am coordonat și am predat la Școala de ucenicie Debora, am organizat conferința anuală a femeilor din România care se desfășoară la Mamaia.

7. Care sunt sacrificiile familiei tale și contribuția lor la palmaresul tău literar?

Soțul meu este iubitul și prietenul meu cel mai bun. Cu el discut despre ceea ce doresc să scriu, ne consultăm. El este psihoterapeut și cunoștințele lui în acest domeniu, sfaturile lui prețioase adeseori mi-au fost de mare ajutor. Sunt bucuroasă pentru că el a înțeles chemarea mea și mă sprijină cu multă iubire răbdătoare și tandrețe. De multe ori, cred că nu este ușor pentru el să mă aștepte până când închei o zi de lucru, fiind închisă în camera unde lucrez, dar sunt încurajată observând radierea feței lui când el înțelege că eu mă simt împlinită că am reușit să biruiesc în lupta din lumea creației. Ne rugăm împreună în fiecare dimineață, seara, iar în timpul zilei când mă confrunt cu situații neprevăzute, el se roagă pentru mine, pentru inspirație și protecția mea spirituală. Fiind liderul familiei, prin trăirea lui, îl reprezintă cu cinste pe Hristos. Își așează mâna peste mintea mea când se roagă pentru a avea inspirația și călăuzirea divină pentru a scrie și știu că aceasta este o cheie a biruințelor mele în domeniul literar.

Cele două fiice ale mele, sunt cele mai bune prietene și confidente ale mele. Deși Ruth este căsătorită, își face timp să ieșim săptămânal pentru a lua masa împreună. În timpul cât scriu discut cu ea despre problemele cu care mă confrunt, analizăm deciziile care ar fi cele mai bune privind narațiunea, partea estetică. Ea este un sfătuitor excelent pentru că este foarte bine documentată fiind absolventă a Facultății de Limba Română, secția Literatură Comparată și Universală. Rebeca – chiar dacă este departe de țară, își face timp să comunicăm și sfaturile ei înțelepte privind proiectele mele literare mi-au fost de un real ajutor.

8 Ce cărți sunt în faza de proiect și ce teme tratează ele?

Cum am mai amintit deja, scriind la capitolul zece al cărții " Suflet și virtual", am crezut că voi face anumite conexiuni și voi finaliza romanul însă, fiind foarte fascinată de subiect am lucrat aproximativ două luni cu mult patos. Când am revenit asupra textului și am calculat paginile – mi-am dat seama că scrisesem o mare parte dintr-un nou roman, dezbătând un subiect deosebit de important și actual – fenomenul aliyah – întoarcerea evreilor în țara lor. Este povestea unei familii din Iași care merge pe trei generații. Cei în vârstă au trăit ororile progromului din Iași (27- 29 iunie 1941), iar generațiile care au venit după ei se luptă cu răni adânci din pricina acelor drame de neimaginat, visul lor fiind a se întoarce în patria lor- Israelul, dar și când ajung aici – deși înțeleg că sunt favorizați și că de fapt visul lor s-a realizat, sunt și decepționați când realizează că lupta lor cu ororile războiului antisemitist nu s-a încheiat. Speranța lor pentru vindecarea rănilor trecutului, pentru a putea ierta pe alții, pentru a fi eliberați de povara păcatelor, de a primi pacea și mângâierea este doar Yeshua HaMashiach. Pe lângă acest roman, mai am în faza de proiect o nouă carte de studiu biblic ce se adresează femeilor.

9. Te rog să ne descifrezi înțelesul titlului pe care l-ai dat romanului " Suflet și virtual".

Ceea ce se petrece azi la nivelul virtualului, depravarea prin imaginație, pasiunea poftelor lăuntrice care corupe și împinge până în prăpastia iadului persoanele dependente a devenit o problemă de viață și moarte, de mântuire a sufletului sau de pierzare veșnică a acestuia. Isus ne-a avertizat cu gravitate chiar dacă a exprimat metaforic ideea că dacă ochii te fac să cazi în păcat, mai bine să îi scoți, decât să le îngădui să te târască spre iad. Am dorit ca acest titlu " Suflet și virtual" să fie ca o avertizare solemnă având în vedere o miză enormă, această luptă cosmică între forțele bune și cele rele care se dă pentru sufletul uman în lumea noastră datorită ofertelor lumii internetului.

10. Căror categorii de cititori ai dori să le recomanzi lectura romanului?

Cititori de toate vârstele se pot regăsi pe paginile acestui roman. Îl recomand cititorilor de toate categoriile, indiferent de vârstă sau statut social.

11. La ce vârstă ai început să scrii și cum ți-ai dat seama că ai această chemare?

Din pricina tragediei divorțului, amintirile din anii petrecuți împreună cu mama, s-au șters din memoria mea. Nu îmi aduc aminte din acei ani decât de ultimele zile când ea mai era în casa noastră. Eram la începutul clasei întâi: stăteam amândouă la același birou, iar ea îmi dădea peste mâini atunci când greșeam câte un bastonaș sau o literă. Parcă îmi aduc și acum aminte acea pagină de caiet în care ceneala se amestecase cu lacrimi ce numai conteneau să curgă din ochii mei. Mama rupea pagina, mă lovea peste degete, eu vroiam să nu mai plâng, dar nu mă puteam abține. Ce bizar: urăsem atât de mult atunci,

copil fiind acele momente și totuși ele, singure au rămas în creierul meu ca amintiri din copilărie în care apare și mama.

În adolescență, adesea mă retrăgeam în camera mea, la biroul acela de care erau legate singurele amintiri cu imaginea mamei de pe vremea cât încă mai eram împreună. Acolo îmi amintesc că atunci când eram tristă din pricina că tatăl meu mă pedepsea, puneam capul pe masă și plângeam mult... Demult mama numai exista în gândurile mele, locuiam în același oraș, iar dacă aș fi întâlnit-o nu aș fi recunoscut-o. Acolo la biroul acela îmi aduc aminte că am luat pentru prima dată un caiet în mână și am început să-mi fac planuri... Mă gândeam: dacă nu am cui spune durerea, am să scriu despre ea... aceasta va fi descărcarea mea emoțională. Aveam impresia că sunt singură pe lume: că nu s-a mai scris vreodată despre copii suferinzi din pricina algerilor greșite ale părinților, că eu, copilul atât de îndurerat trebuie să scriu, să spun lumii întregi să nu mai repete asemenea greșeli care aduc atâtea lacrimi și determină dezvotări emoționale anormale. Bineînțeles că pe vremea aceea când eram doar o adolescentă de patrusprezece ani, nu putea fi vorba să scriu un roman.

Am început să scriu poezie. Am debutat când eram în primul an de liceu în anul 1985 la cenaclul literar din oraș unde scriitorul coordonator era deja foarte cunoscut în oraș și în țară. A fost o calitate deosebită a lui faptul că sprijinea cu toată inima pe cei în care vedea potențial. Deși eram cea mai tânără din cenaclu, m-a ajutat mult pentru a mă lansa în lumea culturală. Mi-a publicat din poezii în reviste literare cunoscute în acea vreme și astfel am reușit să obțin premii literare de referință pe România. Pe atunci vedeam într-o viitoare carieră literară sensul existenței mele. În sfârșit credeam că găsisem o activitate prin care reușeam să estompez durerile trecutului, m-i se părea că în împărăția cuvintelor găsisem un sens al existenței mele. Dar nu era așa... Era artă, erau poeți și scriitori, mi se repeta mereu că am șansa de a ajunge departe într-o viitoare carieră literară ceea ce mi se părea nemaipomenit atunci... Visurile acestea, refugiul în arta scrisului nu schimbaseră însă nimic în interiorul meu.

Între timp, L-am primit pe Hristos în inima mea. De când îl găsisem pe El, lăsasem în urmă cu multă bucurie tot ceea ce credeam eu pe vremea aceea

că este în disonanță cu voia Lui, dar la cenaclul literar nu putusem să renunț. Lubeam arta, poezia, îmi plăcea compania celor care își propuseseră să cucerească prin cuvinte împărăția literelor, dar ce trist era faptul că Dumnezeu era cu totul exclus din materializarea gândirii lor. Și nu doar atât- trăiam în vremea vechiului regim și se știa că șansa de a ajunge în vârful piramidei era rezervată în primul rând aceluia care își foloseau talentul literar pentru a compune remarcabile ode "conducătorului" și "patriei"- majoritatea erau compromiși. Am renunțat în final. Am trăit momente foarte grele când a trebuit să anunț acest lucru scriitorului coordonator. Nu m-a înțeles, credea că nu sunt deplin conștient de alegerea pe care o fac... După douăzeci de ani, însă, de la acel eveniment, când împreună am fost invitați de onoare la o lansare de carte de referință, s-a uitat în ochii soțului meu și a spus: "Să știi, Tibi, că Ligia în urmă cu douăzeci de ani a făcut cea mai bună alegere."

Ani de zile am văzut în tot ceea ce însemna "creație literară" ceva care m-ar desparte de Hristos, de aceea refuzam din start cel mai mic gând de a-mi folosi talentul spre slava lui Dumnezeu. Dar planul lui Dumnezeu era cu totul altul. Printre primele cărți creștine publicate după revoluție a fost o carte a pastorului Petru Lascău- "Pași spre lumină". Citind prefața acestei cărți, concepută de fratele Iosif Țon, Dumnezeu mi-a vorbit cu totul special. Citez un pasaj: "Ne aflăm la momentul întoarcerii poporului român spre spiritualitate, spre creștinism. Chemăm tână generație de credincioși evanghelici să îndrăznească să se avânte în creația literară. După decenii de întuneric și de urât în literatură, este timpul ca noi, cei ce ne-am format la lumina Cuvântului lui Dumnezeu să aducem din nou frumusețea în literatură."

Acele cuvinte m-au făcut să înțeleg că uram de fapt și fugeam nu de arta în sine care înseamnă creativitate - dar a lui Dumnezeu, ci de "urâtul", de "întunericul" în fața căruia eu am văzut odinioară artiști remarcabili închinându-se în scopul promovării propriilor nume. Câte frumuseți erau de adus în literatura creștină românească! Pe vremea aceea nu aveam propriile romane beletristice, decât doar câteva traduse.

12. Gândul și rugăciunea mea pentru cititoarele revistei "Suflet de femeie" este să caute a trăi mereu o viață cu scop. Parcurgem diferite sezoane de viață, unele când avem parte de mai multe realizări vizibile, altele - care înseamnă un timp de așteptare când nu înțelegem clar planul lui Dumnezeu, sezoane de încercări - însă știm sigur că El este cu noi și că El nu face risipă de nici o împrejurare a vieții. Gândurile Sale și planurile Sale pentru noi sunt întotdeauna nemărginit mai bune decât ale noastre. În țărâna fiecărei încercări efemere se ascunde o comoară veșnică de slavă și fiind una cu El, este posibil să transformăm orice aparentă prăpastie a durerii într-o rampă de lansare. Dumnezeu a numit-o pe prima femeie Eva - adică aceea care dă viață. Femeile sunt destinate să aducă viață pe toate planurile: spiritual, sufletește și fizic. Mă rog ca toate femeile care citesc această revistă să fie mereu pline de viață din Dumnezeu - singura sursă a fericirii și păcii launtrice care nu se consumă vreodată indiferent de circumstanțele vieții.

Romanul "Suflet și virtual" și toate cartile semnate de Ligia Seman pot fi comandate la:

email: ligiaseman@yahoo.com

sau telefoanele: 0748-144689 / 077-1631651

De asemenea se pot comanda de la toate librăriile creștine din România.

Ți mulțumesc că Ești!

Ești tot ce ar avea nevoie omul într-o viață.

El Sadai, ești chiar mai mult de atât, nereușind să Te cuprindem în cunoaștere, o viață întreagă.

Ai fost și vei fi, dar ce bine că mereu Ești!

Nu ești absent o clipă din ce se întâmplă în viața mea, nu ești străin de nicio trăire a sufletului meu, a minții, a trupului meu. Pe Tine, Dumnezeul meu, nu este lucru sau situație să te ia prin surprindere.

Tu Ești. Ești pentru totdeauna, pentru veșnicii! Ești prezent dinainte să Te știu. Ești prezent înainte să-Ți fi simțit prezența.

Mi-ai rostit numele înainte să știu să-Ți rostesc Numele, înainte să rostesc vreun cuvânt.

Mă iubești înainte că eu să am viață, înainte să cunosc iubirea...Tu ai simțit-o pentru mine. Tu ești iubire! Te-ai rugat pentru mine înainte să știu și să pot să-Ți înalt o rugăciune. M-ai așteptat înainte să Te aștept eu, să Te aștept în părtășie.

Mă privești, și-Ți reversei binecuvântarea asupra mea înainte să Te binecuvîntez eu și înainte să înțeleg că trebuie să Te privesc și să mă bucur de Tine, Iehova-Raah, nu doar de ceea ce îmi oferi Tu. Chiar și așa îmi dai atâtea lucruri fără să Ți le cer sau înainte să-mi dau seama că am nevoie de ele, Iehova-Lire.

Elohim, Te-ai gândit la mine. M-ai visat și ai transformat visul în realitate. La câteva luni după venirea mea pe lume, puteai lăsa că povestea mea să se încheie. Puteai...dar ai ascultat rugăciunile părinților mei și boala nu a putut să te oprească din a scrie povestea mea. Ea a devenit o piatră de aducere aminte a Celui ce Este Iehova-Rafa.

Le-ai ascultat rugăciunile de-a lungul anilor. Tu, Iehova-Nisi, ne-ai scos cu mâna tare din mijlocul situațiilor care ne-ar fi putut depărta de Tine. Chiar și când nu înțelegeam ce faci, dacă ne auzi...ai fost prezent, pentru că Tu Ești, Iehova- Sama.

Îți mulțumesc că dai valoare vieților noastre. Nici nu vreau să-mi imaginez viață fără Tine, nici nu cred că merită trăită. Tu ești viață. Ce aș trăi dacă nu Te-aș avea? Nu aș trăi! Nu ar fi viață!

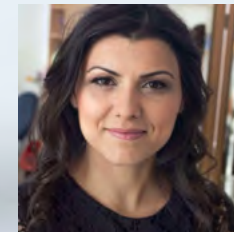
Peste ani, peste fiecare zi...Ți-ai lăsat amprenta și-Ți mulțumesc.

Când am rătăcit m-ai readus „acasă”. Mulțumesc!

Ajută-mă că în toată viață, eu și familia mea să fim „acasă”, în prezența Ta. Cuvintele sunt puține, ineficiente, timpul limitat prin el însuși și mintea cu o gândire prea „în parte” pentru a putea înțelege pe deplin sau a descrie în cuvinte minunea că EȘTI...Ești al Meu Dumnezeu, Salvator, Tată, Sfătuitor, Prieten...Ești!

Mereu ai fost, mereu vei fi dar ce bine că mereu Ești!

Magdalena Precup

Familie, și carieră, este posibil?

Sunt născută la Tg-Mureș, într-o familie de oameni credincioși, singura fiică și cea mai mare din cei patru copii ai familiei.

Cea mai mare moștenire primită de la părinți este credința în Dumnezeu și omenia, deasemenea ei ne-au inspirat dragostea pentru carte, pentru studiu și aspirația de a deveni buni profesioniști. Cu acesta ocazie aș vrea să demontez un mit, o limitare pusă de nu știu cine, mai ales în mințile femeilor, și anume că nu poți avea o carieră profesională, dacă ai o familie.

FAMILIE ȘI CARIERĂ? CUM ESTE POSSIBIL?

La 17 ani m-am gândit care e adevăratul rost al vieții, care ar trebui să-mi fie obiectivele și atunci erau diferite posibilități, precum: emigrarea și munca în străinătate, proiecte sociale, admiterea la facultate ori începerea carierei pentru care deja eram pregătită, aceea de asistent medical. Dar am simțit că înainte de toate e important să mă căsătoresc și să am copii, am știut că acest gând venea de la Dumnezeu și mi-am zis voi face cât de mult pot în viață în orice domeniu, dar nu voi lăsa nimic să-mi împiedice visul de a avea propria familie.

Astel în anul 1992, am făcut prima alegere importantă, m-am căsătorit, chiar dacă aveam doar 18 ani, m-am crezut destul de pregătită pentru viață. În urmă cu un an am sărbătorit nunta de argint, sunt soție fericită, realizând în acest sfert de veac de căsnicie, că am primit de la Dumnezeu darul cel mai potrivit: soțul meu – Ioan Matei Baci. Împreună am trecut peste multe greutăți și ne-am șlefuit caracterul unul altuia, ne-am încurajat și ne-am completat, ne-am iertat când am greșit și am mers mai departe împreună.

Avem trei copii, pe care îi prețuim ca pe ochii din cap, iar de când fiica mea s-a căsătorit avem și un ginere, de fapt al partulea copil și ne pregătim să primim nurori și nepoți în familie, dar toate la timpul potrivit.

Am devenit mama la 19 ani, l-am născut pe Mirel, primul nostru băiat, iar după trei ani a venit și fiica noastră Natalia și apoi Eusebiu, al doilea băiat. Întâi am devenit mamă și apoi studentă, am studiat științe economice, deși părinții mei aveau în plan să continui cariera în domeniu medical.

În timpul studenției îl ajutam pe soțul meu care avea o mică firmă de transport, preluând task-uri administrative și de management financiar, mi-a plăcut mult că pot fi de folos familiei și în felul acesta. Trebuie să recunosc că fără ajutorul temeinic al mamei și al mătușii mele, care au îngrijit de copii mei când eu lipseam de acasă sau când mă pregăteam pentru examene, nu aș fi reușit să fac atâtea.

În primii ani de căsnicie, mai ales după ce am devenit părinți, fiind și tineri antreprenori într-o economie "de tranziție" am întâmpinat foarte multe greutăți. Nu aveam un venit sigur și nu întotdeauna aveam suficienți bani să ne achităm toate facturile. Adesea făceam cumpărături (alimente) doar pentru următoarea zi și acelea alegeam foarte atent să putem face un meniu din cele mai ieftine produse alimentare, era rar când iarna ne permiteam să cumpărăm legume sau fructe proaspete (roșii, castraveți, ardei sau banane și portocale) și foarte rar ne cumpăram haine noi, dar aceste lucruri nu ne produceau nemulțumire știind că multe familii din România o duceau atunci mult mai rău decât noi.

Timpul a trecut și aplicând în afaceri

rea noastră tot ceea ce am învățat la facultate, afacerea s-a dezvoltat. Dacă în 1998 compania MATEROM avea un singur angajat acum grupul de firme MATEROM numără peste 500 de angajați, răspândiți în toată România.

Materom este o companie națională de distribuție piese și accesorii auto, are sediul și depozitul central la Cristești și 19 depozite regionale în România. Pentru acesta a fost nevoie de multă implicare, la început trebuia să fiu și jurist și contabil și manager, deși aveam experiență puțină am crezut în reușită și am muncit cu pasiune, învățând tot timpul lucruri noi. Îmi plăcea ceea ce fac, de aceea nu mi se părea greu.

Cu ani în urmă, aveam doi copii care dormeau în pătuț, iar când aveam un

moment de liniște, "visam" la ceea ce avea să vină, eram atât de fericită că sunt mama, că am un băiat și o fetiță (mai târziu aveam să primesc încă un băiat) și mă gândeam tot timpul să le ofer ceea ce este mai important și valoros acestor copii. Îmi doream să crească și să-i pun să învețe, să mergem în vacanțe și poate să le ofer lucruri pe care eu în copilărie nu le-am avut. Într-o zi am auzit sau am simțit, în timp ce priveam orizontul prin geamul camerei în care dormeau copilașii, că noi vom lăsa o "moștenire" copiilor noștri, ceva măreț care va fi continuat peste generații.

Auzisem de afaceri de familie ajunse la a doua sau chiar a patra generație, dar în România eram pe atunci în perioada de tranziție de la economia soci-

alistă la economia de piață, deci nu existau exemple de "family business-uri". Eu totuși am crezut că acest gând venea de la Dumnezeu și mi-am zis că, dacă este de la El, se va împlini. Am crezut sau, mai bine zis, am simțit că afacerea se va dezvolta și că va continua peste generații.

Din dorința de a transmite afacerea de familie drept moștenire copiilor noștri, i-am invitat în vacanțe să lucreze alături de noi, unde erau în stare, le vorbeam încă de la 10-12 ani despre viziunea noastră și despre modul în care afacerea ar trebui dusă mai departe. Azi lucrăm cot la cot împreună cu copii noștri, Mirel Baci este specializat în management general și răspunde de relațiile de import ale companiei noastre, iar fiica noastră Natalia Zsoldos este directorul de marketing al grupului de firme Materom. Eusebiu are 17 ani și tocmai a încheiat un interșip la Materom, în domeniul financiar și resurse umane. Știm că o cultură organizațională se poate implementa în 10 ani, deci am început devreme și încă mai sunt necesari minim 10 ani de transmitere a valorilor și a experienței de la o generație la alta.

Azi MATEROM, este un grup de companii deținute 100% de familia noastră, care anul acesta, când aniversăm și 20 de ani de la înființare, realizează o cifră de afaceri de 90. Mil Euro. Deși compania este încă tânără, mă bucură faptul că a doua generație – copiii noștri – se implică cu pasiune în afaceri și constatăm că sunt foarte pricepuți, deci compania are viitor.

Cartea care mi-a fost sfetnic, care m-a încurajat și m-a inspirat este BL-BLIA, o carte pe care atunci când o deschizi Autorul ei se prezintă și stă de vorba cu cititorul. Aici am întâlnit multe modele de femei puternice, care au trăit cu scop, modelul la care mă refer azi e femeia excelență din Proverbe 31, ea este familistă, gospodină, întreprinzătoare, are afaceri de producție și imobiliare, este respectată de copii și de soț.

”Cine poate găsi o femeie* cinstită? Ea este mai de preț decât mărgăritarele. Inima bărbatului se încrede în ea și nu duce lipsă de venituri.

Ea îi face bine, și nu rău, în toate zilele vieții sale. Ea face rost de lână și de în și lucrează cu mâini harnice.

Ea este ca o corabie de negoț: de departe își aduce pâinea. Ea se* scoală când este încă noapte și dă** hrană casei sale și împarte lucrul de peste zi slujnicelor sale. Se gândește la un ogor și-l cumpără; din rodul muncii ei sădește o vie.

Ea își încinge mijlocul cu putere și își oțelește brațele. Vede că muncă îi merge bine, lumina ei nu se stinge noaptea. Ea pune mâna pe furcă și degetele ei țin fusul.

Ea își întinde mâna către cel nenorocit, își întinde brațul către cel lipsit. Nu se teme de zăpadă pentru casă ei, căci toată casă ei este îmbrăcată cu cărămiziu.

Ea își face învelitori, are haine de în subțire și purpură. Bărbatul* ei este bine văzut la porți, când șade cu bătrânii țării. Ea face cămăși și le vinde și dă cingători negustorului. Ea este îmbrăcată cu tărie și slavă și râde de ziua de mâine. Ea deschide gură cu înțelepciune și învățături plăcute îi sunt pe limbă. Ea veghează asupra celor ce se petrec în casă ei și nu mănâncă pâinea lenevirii. Fiii ei se scoală și o numesc fericită; bărbatul ei se scoală și-i aduce laude zicând:

„Multe fete au o purtare cinstită, dar tu le întreci pe toate.”

De la ea am învățat cum să îmbin atâtea roluri și responsabilități. Sunt multe așteptări ale celor din jur și fiecare ar dori să ia totul de la noi: soț, copii, părinți, prietene, colegi, vecini, cliențiSunt multe provocări, multe invitații, “se bat negustorii lumii la porți, pentru clipele noastre se

bat”, fiecare reclamă de la televizor, multe postări pe facebook, radioul, magazinele ne promet fiecare o viață împlinită, o viață care asigură fericirea. Sunt exagerări dinspre magazine unde se ți se spune că dacă lași mai mulți bani cu atât vei fi mai fericită, la salonul de înfrumusețare, la serviciu se spune că dacă vei munci mai mult, vei obține o funcție, vei fi remunerată mai bine, nutriționistul spune că dacă te vei hrăni așa și așa nu vei îmbătrâni...

OARE CARE DINTRE ACESTE PROMISIUNI SĂ DUCĂ CU ADEVĂRAT LA ÎMPLINIRE?

Eu am descoperit că împlinirea, fericirea stă în echilibru, cumpătare, din toate (cele bune) câte puțin și așezate într-o ordine corectă.

Priorități corecte, realtii de calitate duc la rezultate durabile: Dumnezeu, soțul, copiii, eu însămi, casa, alte activități (serviciu, activități în folosul altora).

Din experiența mea de viață pot demonstra că un alt mit poate fi demontat, și anume acela că nu e bine să lucrezi împreună soț-soție pentru că îți pierzi libertatea sau identitatea, dar viziunea noastră a fost diferită. Inițial ideea soțului meu de a lucra împreună și a împărți responsabilitățile, a fost contestată de mulți, chiar și de prieteni apropiați, dar cel mai mare beneficiu care a rezultat din acest model de business este că s-a

produs o șlefuire puternică a caracterelor noastre și mai apoi o completare foarte reușită, care a condus la rezultate de nebănuire. E minunat să constat după toți acești ani lucrați în echipa cu soțul meu, că am fost mânați de aceeași viziune, pe care am și formulat-o în scris când a trebui să publicăm viziunea companiei noastre: “dorim să contribuim la bunăstarea economică, socială și spirituală a României, prin etică, profesionalism și bune rezultate”. Ceea ce facem noi în toată activitatea noastră, nu este în primul rând pentru a câștiga mai mulți bani, ci o facem pentru o societate mai bună, pentru o societate care îl adoră pe Dumnezeu.

Am o deosebită împlinire văzând că lucrez zi de zi în mijlocul unor oameni harnici, care împărtășesc aceleași valori, frați, familia extinsă și prieteni, fără implicarea cărora nu ar fi fost aceste reușite.

Business-ul și familia nu sunt singura mea preocupare, după ce am devenit soție și mamă, m-am atașat de femei cu experiență de la care aveam de învățat și mai târziu am început și eu să împărtășesc din experiența mea altor femei. Sunt deja peste 10 ani de când realizez emisiunea “Pentru noi femeile”, la CREDO TV, tot din dorința de a contribui la încurajarea altor femei și în cele din urmă la dezvoltarea societății românești. Timpul e întotdeauna foarte prețios, dar dacă există o priorizare corectă și o planificare riguroasă, orice femeie poate realiza foarte, foarte mult. Am considerat că dacă Dumnezeu mi-a dat o familie și apoi o afacere de familie, că dacă am viață și sănătate, sunt datoare să întorc darurile primite spre Dumnezeu, ajutându-i și pe alții să se realizeze din punct de vedere familial și profesional și mai ales să treacă victorioși prin sezoanele grele din viață.

Pun pasiune în toate activitățile în care mă implic și de fapt acesta este secretul bucuriei de a trăi o viață împlinită: “tot ce găsește mama ta să facă, fă cu toată puterea ta...”

Cât trăim aici pe pământ este de datoria noastră să aducem realizări în toate domeniile vieții: spiritual, sufletesc și material. Moștenirea ce o lăsăm copiilor noștri este în primul rând un mod de viață echilibrat și sănătos.

De asemenea cred că noi femeile trebuie să constituim o “armată” puternică, care luptă pentru binele națiunii.

Rodica Baci

un Crăciun adevărat!

Indiferent de problemele cu care ne confruntăm astăzi, chiar dacă am fost dezamăgiti, respinși, părăsiți, chiar dacă credem despre noi că nu suntem suficienți de buni pentru a fi iubiți sau apreciați sau că nimănui nu-i pasă de noi, Dumnezeu ne vede și știe cum suntem, și El ne iubește așa cum suntem.

Dar pentru că Dumnezeu ne iubește prea mult ca să ne lase în starea în care suntem, El ne-a trimis un Mântuitor, pe Isus Hristos, Fiul Său. Este coplesitor cum în Dragostea Lui, Dumnezeu a găsit cu cale să-l trimită pe însuși Fiul Său ca să se nască pe Pământ și să răscumpere omenirea din păcat făcând astfel posibilă restaurarea relației omului cu Dumnezeu. Dorința lui Dumnezeu a fost ca fiind mântuiți, oamenii să-și poată împlini astfel, scopul pentru care au fost creați, în armonie și siguranță deplină.

Despre Isus, Biblia afirmă că „...cu toate că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbracat pe Sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și s-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.” (Filipeni 2.6-8, Biblia, trad. D. Cornilescu). Astfel, dintr-o dragoste perfectă față de oameni, Dumnezeu ne-a dăruit Calea, pe singurul Lui Fiu prin care să fie posibilă restaurarea relației omului cu El.

Prin nașterea lui Isus Hristos pe pământ, Dumnezeu însuși a luat chip de om ca oamenii să poată deveni fii de Dumnezeu. Isus Hristos este darul cel mai de preț al lui Dumnezeu pentru întreaga omenire, dar așteptarea frenetică din inima Tatălui este ca toți oamenii să fie mântuiți și să intre în promisiunea eternității petrecută cu Dumnezeu prin credința în Fiul Său. Pentru acesta Dumnezeu a dat omului libertatea de alegere.

Sărbătoarea nașterii Lui Isus Hristos este Sărbătoarea Dragostei și Îndurării lui Dumnezeu, a Bucuriei pe care ne-o dă mântuirea prin credința

în Isus Hristos și care ne este asigurată prin Cuvântul lui Dumnezeu.

”Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că L-a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu moară, ci să aibă viață veșnică.”
(Ioan 3:16, Biblia, trad. D. Cornilescu).

„Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu.” (Ioan 1.12-13, Biblia, trad. D. Cornilescu).

Astăzi, trăim într-o lume în care Sărbătoarea nașterii Mântuitorului Isus Hristos este pervertită, fiind aduse în prim plan tradiții și ritualuri străine de adevărata semnificație spirituală a nașterii Mântuitorului Isus Hristos. De aceea, vestea cea bună a faptului că s-a născut Mântuitorul tuturor neamurilor este umbrită și mulți oameni sunt astăzi fără nicio nădejde că Dumnezeu îi iubește atât de mult, încât L-a dat pe Fiul Său și pentru ei.

Însă Dumnezeu nu este părtinitor! Dumnezeu ne-a pus la dispoziție tuturor Calea mântuirii, Calea care ne conduce la El: Isus Hristos, care a renunțat de bună voie la slava pe care o avea la Tatăl, s-a dezbracat de Sine și a acceptat să se nască pe pământ și să plătească cu viața Lui păcatele noastre, pentru mântuirea tuturor, acelora care vor alege sa creadă în El.

Isus Hristos a venit în această lume pentru toți oamenii, ne-a arătat prin exemplul personal cum să trăim efectiv o viață de credință în ascultare de Tatăl, și-a dat viața pentru toți oamenii, pentru ca oricine va alege Numele Domnului Isus prin credință, să fie mântuit și părtaș unei noi vieți pline de biruința lui Isus asupra păcatului, a morții și asupra oricărei puteri a întinericului.

Întocmai cum Isus Hristos a intrat în istoria omenirii din afara ei, tot așa El trebuia să vină în inima mea

din „afară”, să se nască în mine, ca eu sa ma pot naște din nou printr-o naștere diferită de cea fizică, o naștere spirituală prin credința în Isus Hristos. Isus însuși a spus că nu putem intra în Împărăția lui Dumnezeu până ce nu suntem născuți din nou, din ”apă și din Duh” adică din Dumnezeu (Ioan 3:3-5, Biblia, trad. D. Cornilescu).

Cu adevărat, nașterea lui Isus Hristos în inima mea a fost o minune, un har pentru care îi mulțumesc lui Dumnezeu în fiecare zi și a fost rodul multor rugăciuni ale unor oameni ai lui Dumnezeu care mi l-au descoperit pe Isus Hristos ca Domn și Mântuitor personal. Dumnezeu mi-a pregătit inima zi de zi ca să-L pot primi cu credință, a pus în mine dorința de a-L cunoaște pe El, voința de a-L urma și tot El mi-a dat puterea deciziei și continuu să facă acest lucru zi de zi în viața mea, așa cum a promis. El este credincios!

Când l-am încredințat inima mea lui Isus, El s-a putut „naște” în inima mea prin Duhul Sfânt, ca eu să mă nasc din nou din Dumnezeu, să fiu o creație nouă peste care nu mai există condamnarea lui Dumnezeu pentru că „...Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine...” (2 Corinteni 5.19, Biblie, trad. D. Cornilescu). Acest moment mi-a adus în mod supranatural pacea de care aveam atâta nevoie pentru ca m-am simțit în sfârșit întregită și iertată, și o mare bucurie și recunoștință față de Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Am aflat ce însemna cu adevărat Dragostea Lui Dumnezeu și cum dorește El să ne iubim unii pe alții în ciuda faptului că nimeni nu poate spune că merită întru totul să fie iubit. Dragostea lui Dumnezeu m-a atras la El, dar mi-a dat și libertatea să-L aleg în mod conștient și am primit în inima mea confirmarea bucuriei cu care El însuși s-a bucurat de mine.

Atunci, pentru prima dată, am înțeles care este scopul pentru care am fost creată, am știut încotro alerg și pentru ce alerg în această viață, am înțeles că Dumnezeu ne primește la El

asa cum suntem, dar ne iubește prea mult ca să nu ne transforme după chipul și asemănarea Fiului Său.

De atunci, an de an mă bucur de un Crăciun adevărat! Nimic nu se compară cu bucuria de a ști că-i aparții lui Dumnezeu, că El este și Tatăl tău!

Și atunci când mii de luminițe împodobesc orașul, iar masa de Crăciun este încărcată cu bucate, când colindătorii umblă din casă în casă ducând vestea nașterii Mântuitorului Isus, mă copleşește încă miracolul pe care L-a făcut Dumnezeu prin Duhul Sfânt în Fecioara Maria, dar și miracolul „nașterii” lui Isus în inima mea ca și cum aş fi purtat și eu o sarcină sfântă asemeni Mariei, mama lui Isus.

Îmi amintesc cântarea Mariei care a ales în smerenie să accepte harul pe care l-l dăduse Dumnezeu ca să rămână însărcinată cu Isus (în ciuda oprobiului public) și să-L nască pe pe cel care urma să-i fie nu numai fiu, ci Fiul lui Dumnezeu și totodata Mântuitorul ei. Ea a cântat de bucurie zicand: „...Sufletul meu mărește pe Domnul, și mi se bucură Duhul în Dumnezeu, Mântuitorul meu...” (Luca 1.46-47, Biblia, trad. D. Cornilescu).

Avându-L pe Isus în inima noastră și făcând din El centrul vieții noastre,

avem tot ceea ce ne trebuie ca să fim biruitoare în mijlocul temerilor și necazurilor.

Atunci Dumnezeu este cu noi! Și dacă Dumnezeu este cu noi, cine va fi împotriva noastră?

De aceea, mă rog lui Dumnezeu Tatăl nostru din ceruri:

-ca nașterea lui Isus Hristos să devină reală în tot mai multe inimi care să aibă parte pentru prima dată de bucuria mântuirii si de un Crăciun adevărat,
- Dragostea Lui să ne transforme tot mai mult, asemenea chipului lui Isus Hristos,
- să ne îndreptăm pline de credință spre tot ce a pragătit Dumnezeu pentru noi și în anul 2019 și să arătam dragostea Lui celor aflați în nevoi, să-i hrănim pe cei flămânzi, să-i dezlegăm pe cei înrobiți, să redăm orbilor vederea, să vindecăm pe cei bolnavi.

Să nu uităm că El ne-a încredințat nouă slujba împăcării și ne-a împuternicit prin Duhul Sfânt care

ne-a fost dat, să continuăm lucrarea începută de El pe pământ.

Isus ne-a promis că va fi cu noi în toate zilele până la sfârșitul veacului (Matei 28.20, Biblia), va merge înaintea noastră și ne va conduce în această călătorie a credinței (Deuteronom 31.8, Biblia).

Tuturor, să avem parte de un Crăciun adevărat!

Carmen Nistor
Biserica ”Noul Legământ”
Târgu-Mureș

La cumpăna-ntre ani

În rugăciunea mea de azi, vreau Numele să Îți slăvesc,
Ești Salvatorul meu, Isus și pentru-aceasta-Ți mulțumesc.
Te laud pentru jertfa Ta și pentru planul de salvare,
Domn și-mpărat, Emanuel, eu mă supun poruncii Tale!
Prieten bun, Tu m-ai făcut moștenitor a celor sfinte,
Prin Tine-s fiu de Dumnezeu și pot să-Ți spun cu drag, Părinte,
Neprihănirea mea Tu ești, prin sângele vărsat pe cruce,
Cu rugăciunea împletesc, dorul ce-n slavă mă conduce.

Tu îmi ești sursă, mă-ngrijești, prin Tine am azi plinătate,
Îmi vindec trupul, duhul meu și sufletu-mi îl faci cetate,
Vreau sentimentele și mintea și tot ce sunt ca om, să fie,
n slujba Ta, preasfinte Tată, ici pe pământ și-n veșnicie.
Păstor preabun, Sfătuitoare, Tu îmi ești pace și lumină,
Îmi dai victorie când mi-e greu, mă curățești de orice vină,
Vină Împărăția Ta și voia Ta să faci în toate, Precum în cer și pe pământ,
căci Tu ești Dumnezeu ce poate.

Arată-mi locul pregătit în viața mea, pentru slujire,
Să pot să Te înalț Isus, cu bucurie și iubire,
Purtarea mea, vorbirea, gândul, spre slava Ta s-aducă rodul,
În Adunare și-n afară, să Te cunoască tot norodul.
Conducătorii Casei Tale să fie plini de Duhul Sfânt,
Să pui în ei înțelepciune, cu har să spună din Cuvânt,
Dă-le tărie în lucrare, protecție și călăuzire
Și sănătate ca să poată îndeplini a lor slujire.

Binecuvântă Tu poporul acum la cumpăna-ntre ani,
Cu tot ce știi că e nevoie, sfințenie, sănătate, bani,
Ferește-ne de bârfă Doamne, gâlceavă, pismă, clevetire,
C-un duh statornic ne-nnoiește, smerenie, pace și iubire.
Pe toți acei incluși în planul măreț, perfect, de mântuire,
Binecuvântă-i să-nțeleagă, să Te accepte, cu grăbire,
Căci tot ce-i efemer se trece și ce-i trecut n-o să mai vie,
Dar cine-i ancorat în Domnul, va dăinui o veșnicie.

Așează-Ți mâna peste țară, peste conducători, Mesia,
Să cârmuiască cu iubire și-nțelepciune, România,
Poporul ce-i creștin de nume, cu-adevărat să Te cunoască
Și-n Adevăr, cu-ncredințare, în dragoste mereu să crească.
Lumea întreagă să aleagă, să își dorească-mpărăția,
În care Împărat e Domnul Isus Cristos.
Primind solia, orice-nnoire, ani, decenii, sub flamura Iubirii Sfinte,
Va propăși căci mare-i harul și-oblăduirea de Părinte!

La brâu ne pune adevărul, cu-armura Duhului ne-mbracă,
Iar platoșa neprihănirii și evanghelia păcii facă,
Ca sabia Duhului și brâul ce adevăru-nfățișează,
S-așeze coiful mântuirii peste o conștiință trează.
Cu rugăciuni de mulțumire, cu duhul plin de Duhul Sfânt,
Să ne-nchinăm în orice vreme cât mai trăim pe-acest pământ,
Să ne dorim cu-ardoare cerul și mântuirea, căci Cristos
Cu dragoste binecuvântă când se căiește-un păcătos.

În rugăciunea noastră azi, vrem Numele să Îți slăvim,
Ești Salvatorul nostru drag și pentru-aceasta-Ți mulțumim,
Te laudăm pentru jertfire și pentru planul de salvare,
Domn și-mpărat, Emanuel, noi ne supunem voii Tale!
La umbra aripilor Tale găsi-vom adăpost mereu,
Căci Tu trimiți oștiri de îngeri ca să ne apere la greu,
Numele Tău chemăm Isus, Tu ne răspunzi căci ne iubești,
Ne sature cu o viață lungă, căci mântuirea ne-o dorești!

Lucica Boltașu

credința

viață sau moarte

Încă puțin și se încheie 2018 și din nou, până aici Domnul a fost cu mine. A fost un an de dezvoltare personală sau în termen biblici de "moarte față de sine". Însă ce am învățat în anul acesta este faptul că, cu credința nu este de joacă.

Poți crede în promisiunile lui Dumnezeu și să trăiești promisiunile Lui. Sau crezi în ceea ce simți sau în ceea ce vezi și mori din punct de vedere spiritual, ba chiar și fizic. Nu luni, ci ani de suferință.

În 2018 au ieșit la suprafață, mai mult ca oricând anxietățile, fricile de viață, frica de moarte, frica de ziua de mâine.

Simptome ciudate mi-au cuprins trupul, mi-au furat pacea, sănătatea, somnul, bucuria și identitatea.

Îmi era frică să merg la culcare, îmi era frică să mă trezesc. Și odată cu mine au suferit și cei dragi, soțul meu, copiii mei. Eram recalcitrantă, dură, fără nădejde.

În afara casei, Domnul își făcea lucrarea, însă cum treceam pragul casei, fricile și anxietatea își reocupau locul pe tronul vieții mele. Mă rugam, mă închinam și iar cădeam în deznădejde. Până într-o zi când Domnul mi-a vorbit specific:

"Loredana, dacă nu Mă crezi pe mine, îl vei crede pe diavolul și vei face voia lui. Ești atacată în emoții și în sentimente și asta nu are legătura cu mersul prin credință!"

Dacă tu crezi că ești bolnavă, vei fi bolnavă! Întâmplare din această vară: Într-o seară, la țară s-a întâmplat să fiu înțepată în talpă de un viespe. În casă aveam doar medicamente de digestie, iar farmacia era închisă, nicio sursă de vindecare – doar El. De la ora 21 până la ora 06 dimineața am fost în dureri groaznice.

Nu mi s-a umflat piciorul și nici nu s-a roșit, nu am făcut șoc anafilactic. Doar durere groaznică. Ciudat, pe internet găsisem că nu ești scutit de simptomele de mai sus. Atunci am analizat foarte clar în ce direcție eram "călăuzită" să cred – în INTERNET. Începând din acea seară, cu pași mici de furnică, mi-am revendicat cu mult curaj tot ce îmi furase diavolul, inclusiv simptomele. Eu, uitasem cu ce preț am fost răscumpărată, uitasem cine e Stăpân peste trupul meu, peste viața mea, emoțiile și sentimentele mele, cine e Pacea și Tăria mea și cine este Domn peste sfârșitul meu.

Anii de chin, CRED că s-au sfârșit. Partea mea? E să mă bucur de El, de familie, de mine, de tot ce îngăduie! Cum pot?

Exod 14: 14: Dumnezeu se luptă pentru voi! Trebuie doar să tăceți! (BVA) / Domnul se va lupta pentru voi; dar voi stați liniștiți. (D. Cornilescu)

Îi mulțumesc Domnului pentru lecția dură prin care a trebuit să trec ca să mă întorc la Domnul vieții mele!

Loredana Marin
Biserica 43, București

Mulțumire

*Și dacă ochii mi-am deschis, și pot vedea lumina,
Și pe cei dragi, și pomi și flori și toată strălucirea
Cu care Tatăl-Creator încântă-a mea privire,
Eu spun: e harul Tău Isus, și-ți aduc mulțumire!*

*Și dacă azi mai pot s-ascult Cuvântul vieții drepte,
Și pot s-aud și cânt și vers și-acord de instrumente...
Vreau ca urechea mea s-o țin deschisă doar spre bine.
E și acesta harul Tău și-ți aduc mulțumire!*

*Și dacă astăzi mai am glas și pot vorbi cu-oricine;
Și pot cânta, pot mângâia, pot plânge-n rugăciune;
Vreau să Te-nalț și prin cuvânt și prin a mea slujire...
Că-n toate-i harul Tău Isus, și-ți aduc mulțumire!*

*Și dacă astăzi pot umblă, și pot lucra în tihnă,
Pot construi, pot ajuta, pot duce-a Ta lumină;
Nu eu prin mine însămi pot, nu e a mea tărie,
E numai harul Tău Isus, și-ți aduc mulțumire!*

*Și dacă încă pot gândi și inima mi-e plină
De dor de-a fi pe placul Tău, de-a ști voia-Ți divină...
Din Tine-i pus acest fior și gând de veșnicie
Și știu, e harul Tău Isus, și-ți aduc mulțumire!*

*Și dacă și-astăzi, Doamne bun, am viață de la Ține
Când mulți s-au dus, mai tari, mai buni, mai tineri decât mine;
Dar eu mai am o zi în dar, prin marea Ta iubire...
În TOATE văd doar harul Tău. Mă-nchin cu mulțumire!*

Cornelia Bujor
Biserica Penticostala "Betel", Zalău

Când mulțumirea nu e floare la ureche

Mulțumirea.

În această perioadă a anului suntem îndemnate să fim mulțumitoare, să ne numărăm binecuvântările și să ne exprimăm recunoștința pentru tot ceea ce avem. Dar oare numai mie mi se pare că mulțumirea nu este atât de ușor de trăit? Circumstanțele prin care trecem uneori parcă ne opresc orice intenție de a trăi cu mulțumirea în suflet.

„Cum să fii mulțumitoare când sănătatea parcă te ocolește din ce în ce mai mult?”

Cum să ai o inimă plină de mulțumire când știi că urmează să petreci sărbătorile tot singură?”

Cum să îi mulțumești lui Dumnezeu când soțul te evită și nu îți mai arată niciun gram de afecțiune?”

Cum să fii mulțumitoare când copilul pentru care te rogi de ani de zile întârzie să apară?”

Cu aceste întrebări în minte, să ne oprim puțin și să ne gândim la sărbătoarea Crăciunului, sărbătoare pe care urmează să o celebrăm în curând.

Cum ar fi arătat nașterea lui Isus dacă oamenii implicați în toată această minunată parte a istoriei ar fi fost nemulțumitori și ar fi refuzat pozițiile unice în care Dumnezeu i-a așezat? Cum ar fi arătat Crăciunul dacă toți ar fi întors spatele planului divin datorită nemulțumirii?

Gândește-te pentru o clipă la Maria. O fată fecioară, curată și simplă este pusă în fața unei misiuni aproape imposibile: să fie mama Dumnezeului viu și adevărat, dar să trăiască toată viața fiind stigmatizată ca femeie păcătoasă pentru că, în ochii lumii, ea a avut relații intime înainte de a fi căsătorită.

Cum ar putea o tânără fără pată să fie mulțumitoare în aceste condiții? Care ar fi fost viața Mariei dacă ar fi refuzat chemarea lui Dumnezeu? Isus tot S-ar fi născut, dar Maria ar fi rămas doar o fată oarecare în istorie, pierdută demult sub praful uitării.

Cu Iosif, povestea ar fi fost la fel. Un bărbat curat, un om deosebit, nevoit să trăiască toată viața arătat cu degetul. De-a lungul timpului am încercat tot mai mult să înțeleg contextul cultural în care Maria și Iosif au trăit. La evrei, logodna era considerată ca o căsătorie, cu diferența că cei doi nu întrețineau relații intime pentru o perioadă de timp, până la nunta propriu-zisă. Seriozitatea legământului însă era profundă. După cum putem citi în Vechiul Testament, dacă o fată logodită rămânea însărcinată înainte de căsătorie având relații intime cu un alt bărbat decât logodnicul ei, amândoi trebuiau omorâți.

Dacă doi tineri nelogodiți aveau relații intime, aceștia erau obligați să se căsătorească. Din înțelegerea mea, Iosif a vrut să o lase pe Maria pe ascuns, tocmai pentru a-i da posibilitatea să se căsătorească cu tatăl copilului ei, evitând astfel omorârea sa cu pietre. Acest gând i-a fost schimbat de îngerul care a venit și i-a spus adevărul despre Pruncul logodnicei lui. Dar acest lucru nu a schimbat percepția lumii asupra lui Iosif și a Mariei. Oricât de mult ar fi încercat cei doi să explice oamenilor împrejurările nașterii lui Isus, acestora le-a fost mult mai ușor să creadă că Iosif este tatăl Copilului decât că Maria a rămas însărcinată de la Duhul Sfânt. Nemulțumirea față de planul lui Dumnezeu ar fi schimbat radical viața lui Iosif!

Magii sunt un alt exemplu de practică a mulțumirii chiar dacă nu este ușor. Călătoriile erau mult mai dificile pe vremea când nu existau automobile. Gândește-te cât de incomod trebuie să fi fost să călătorești sute de kilometri, poate chiar mai mult, călare, prin căldură și prin frig, fără nicio protecție substanțială în fața intemperiilor naturii. Din cunoștințele mele, nu se știe exact cât timp au călătorit magii pentru a ajunge să se închine Pruncului. Estimările sunt de la câteva luni până la doi ani. În fața provocării aduse de Dumnezeu prin steaua de pe cer, magii ar fi putut refuza, aducând argumente destul de logice nemulțumirilor lor. Ar fi putut spu-

ne: „De ce să mergem noi atâta amar de drum pentru a ne închina în fața unui țânc? Dacă Dumnezeu ar fi vrut să ne închinăm cuiva, l-ar fi trimis mai aproape de noi. Să mergem până în Iudea pentru un copil? Nu are rost!”

Înțelepții ar fi putut să își continue viețile la fel ca până atunci, uitând de Împăratul iudeilor. Nu ar fi găsit Dumnezeu pe altcineva care să se închine Pruncului Isus? Ba da, cu siguranță. Însă viețile magilor ar fi fost mult mai goale fără această experiență a închinării înaintea Dumnezeului viu și adevărat. Îmi place să cred că după ce s-au reîntors acasă, au povestit tuturor, la fel ca păstorii, despre Împăratul care va schimba fața Pământului.

Reîntorcându-ne la noi, draga mea cititoare, doresc să te las cu următoarele gânduri. Nu știu prin ce probleme treci. Nu îți cunosc trecutul, prezentul sau viitorul, dar știu că este Unul care le cunoaște. Mai mult decât atât, El a ținut fiecare clipă a vieții tale cu o măiestrie și o delicatețe imposibil de descris în cuvinte. Se prea poate ca momentan să nu vezi motive de mulțumire în viața ta. Se prea poate să fii tentată să spui „nu” unor provocări care îți stau înaintea bazându-te pe nemulțumirea care a încolțit în inima ta. Se prea poate ca planul măreț al lui Dumnezeu pentru tine să te scoată pentru totdeauna din zona ta de confort.

Primește cu mulțumire tot ceea ce Dumnezeu are pregătit pentru tine și pentru viitorul tău!

Refuzând chemarea Lui din cauza nemulțumirii s-ar putea să te coste mai mult decât îți închipui. Domnul este în control! El îngăduie în viețile noastre evenimente care să ne șlefuiască pentru a fi pietre vii în Templul Său ceresc.

Planul Lui este perfect pentru noi, iar cel mai frumos cadou pe care l-l putem face este să îl primim cu mulțumire!

Alexandra Dogar

Alexandra Dogar

mai presus de ȘTIINȚĂ

Mulțumirea

Controlează-ți stresul prin mulțumire. Intrați cu laude pe porțile Lui, intrați cu cântări în curțile Lui. —Psalmul 100:4Încrederea în Dumnezeu și în promisiunile Lui creează în noi o atitudine de mulțumire. Dumnezeu a promis: „[Aveți] totdeauna în toate lucrurile din destul” (2 Cor. 9:8). Dumnezeu va împlini toate nevoile tale (Filip. 4:19) prin rugăciune, dacă crezi (Marcu 11:24). Când mintea ta este inundată cu gânduri de descurajare, spune: „Pot totul în Cristos care mă întărește” (Filip. 4:13). În 2010 am fost invitată să

iau cuvântul la Conferința Femeilor dedicată mamelor care au copii cu dizabilități, conferință ce s-a ținut la Iași, în România. Am fost rugată să le încurajez pe acele mame și să le învăț cum să facă față stresului din viața lor. Poate că și tu te confrunți cu stresul, dar imaginează-ți cum e să ai trei copii care nu vor putea niciodată să meargă, să vorbească sau să funcționeze normal în societate. Părinții aceștia sunt devastați. Au sentimentul că poartă tot timpul un muribund pe umeri.

Motto-ul conferinței a fost: **„Pot totul în Cristos care mă întărește” (Filip. 4:13).**

Am văzut multe lacrimi curgând la conferința aceea, dar a trebuit să rămân tare, chiar dacă am plâns tot timpul înăuntrul meu. Nu am putut să le ofer acelor femei nimic altceva decât lacrimi de compasiune prelinse pe obraz, iar femeile, văzând compasiunea mea pentru ele, au plâns și mai mult! M-am simțit cea mai nevrodnică persoană din lume ca să vorbesc la conferința aceea, fiindcă nu aveam să

le ofer nimic. Dar Cuvântul lui Dumnezeu și promisiunile Lui au fost suficiente. Femeile acelea au fost încurajate, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu are puterea să mângâie pe oricine prin puterea Duhului Sfânt. Este scris: „Căci niciun cuvânt de la Dumnezeu nu este lipsit de putere” și „mă voi lauda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele” (2 Cor. 12:9). Situațiile dureroase în care te găsești și frângerea ta fac posibil un destin mare. La fel ca părinții acestor copii, poate că te întrebi de ce a îngăduit Dumnezeu ca ei să se nască cu dizabilități. Și eu mi-am pus întrebarea aceasta. Și răspunsul pe care l-am găsit a fost că Dumnezeu vrea să ne atragă atenția și să ne aducă aminte că viața este scurtă. Noi nu ne aparținem nouă înșine, iar El vrea să strălucească prin dizabilitățile și zdrobirea noastră. Trebuie să ne oprim, să medităm, să fim mulțumitori și să îi iubim pe cei din jurul nostru pentru ca Dumnezeu să primească slava.

“Bucurați-vă întotdeauna.

Rugați-vă neîncetat. Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile, căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Cristos Isus, cu privire la voi.”

1 Tesaloniceni 5:16-18

Toată viața este în mâinile lui Dumnezeu.

Și copiii aceștia au un destin – să ne trezească pentru a ne trăi viața cu gândul la veșnicie și pentru a fi mulțumitori în privința vieții noastre. În Domnul Isus suntem mai mult decât biruitori (Rom. 8:37). Dumnezeu răspunde la rugăciunile tale, ca Tatăl să fie slăvit în Fiul (Ioan 14:13). El este gata să ne dea toate lucrurile când cererile noastre sunt după voia Lui (Rom. 8:32). El îți iartă toate păcatele și te vindecă de toate bolile tale (Ps. 103:2-4). Așadar, nimic nu este socotit împotriva ta, împiedicându-ți rugăciunile, dacă trăiești în ascultare. El, care ți-a răscumpărat viața de la pieire, îți oferă îndurare și o dragoste plină de bunătate. Inima mulțumitoare calmează mintea hiperactivă.

Recunoștința

Cine aduce mulțumiri ca jertfă, acela Mă proslăvește, și celui ce veghează asupra căii Lui, acelaia îi voi arăta mântuirea lui Dumnezeu. —Psalmul 50:23. Mulțumirea adusă lui Dumnezeu dintr-o inimă recunoscătoare ne dăruiește pace, dar există multe lucruri care blochează recunoștința. Cea mai mare calitate a sufletului omenesc este recunoștința. Aceasta ar trebui să fie principala noastră atitudine creștină. La una din vizitele mele în România, susurul blând din mine a insistat: „Adu-l mulțumiri ca jertfă, căci Dumnezeu a făcut pentru tine tot ce ai cerut și va continua să-ți dea mai mult decât vei putea să-l ceri vreodată.” N-a fost nevoie să aud susurul blând de două ori. Am început imediat un post al lui Daniel de 21 de zile. („Postul lui Daniel” este un post de 21 de zile doar cu fructe și legume, ca mulțumire pentru tot ce a făcut Dumnezeu în viața noastră.)

Când Îl laudăm pe Dumnezeu și Îi mulțumim pentru tot, noi Îl slăvim (1 Tes. 5:18). Toate rugăciunile noastre trebuie să încorporeze mulțumirea.

Priscilla Shirer a spus în cartea ei, The Armor of God, că „recunoștința față de Dumnezeu pentru cine este El și pentru ce a făcut deja ar trebui să se regăsească în toate rugăciunile fiindcă, în ultimă instanță, Numele și faima Lui sunt singurele motive pentru care ceva contează.”1 Mulțumește-L și laudă-L pe Domnul întotdeauna. Oare nu se cuvine să acceptăm și necazurile, așa cum acceptăm binecuvântările? Trebuie să-L slăvești pe Dumnezeu indiferent prin ce treci, ca să atragi binecuvântările lui Dumnezeu în viața ta. Tu ce faci când totul merge rău? Dumnezeu

este Cel care programează totul în viața noastră, potrivit voii Lui. „Țepușul în carne” i-a întărit lui Pavel caracterul. Răstignirea Domnului Isus i-a adus întregii lumi bucuria învierii și o moștenire veșnică. Dumnezeu dezvoltă în noi răbdarea pe termen lung. El ne formează și ne întărește caracterul. El planifică în spatele scenei evenimente care săne întărească.

Dar noi ne punem nădejdea în Dumnezeu nu numai pentru aici, ci și pentru veșnicie.

Uită-te înainte la ce are Dumnezeu pregătit pentru tine. Pavel a învățat să fie mulțumit în orice situație din viață. Cheia unei vieți pline de pace și fără stres e starea de mulțumire în orice situație.

Aceasta face ca toate substanțele neurochimice să fie în echilibru, căci știm din Filipeni: „Nu vă îngrijorați de nimic; ci, în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri. Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Cristos Isus” (Filip. 4:6-7). Când începi să te simți îngrijorat, recunoaște că îngrijorarea este o chemare la rugăciune pentru calmarea creierului tău hiperactiv. Când îți începi rugăciunea cu mulțumire, legi duhul tău de pacea lui Dumnezeu, care te păzește și te păstrează în Cristos. Rugăciunea este comparată cu tămâia în Scriptură, iar mulțumirea este ingredientul care face ca rugăciunea să fie „de

bun miros” înaintea Domnului.

Ai atâtea lucruri pentru care să-l mulțumești, încât ai putea să-l mulțumești veșnic, și tot n-ar fi de ajuns. Prescripția cea mai puternică a Bibliei pentru îngrijorare este: „Bucurați-vă întotdeauna. Rugați-vă neîncetat. Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile; căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Cristos Isus, cu privire la voi” (1 Tes. 5:16-18). Mulțumirea ne aduce aminte de lucrurile bune și pune bucurie în inima și în sufletul nostru. Oamenii de știință din domeniul neurologiei au descoperit că bucuria creează în creier atmosfera potrivită pentru eliberarea unei cantități sănătoase de neurotransmițători împotriva anxietății și împotriva depresiei (endorfinele, serotonina, oxitocina și dopamina), care vindecă celulele deteriorate de stres.

Lauda cu mulțumire

Cine aduce mulțumiri ca jertfă, acela Mă proslăvește, și celui ce veghează asupra căii lui, aceluia îi voi arăta mântuirea lui Dumnezeu. —Psalmul 50:23 Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile.” Trebuie să crezi că „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său” (Rom. 8:28). Nu este ușor să mulțumești pentru toate lucrurile, dar dacă faci asta, vei avea de câștigat fiindcă umbli în credință, îți faci plăcere lui Dumnezeu și îți arăți că ai încredere în El. Mulțumește în fiecare zi. Cântă de bucurie! Nimic nu poate să te oprească atunci când ai o atitudine plină de bucurie. Fericirea și bucuria sunt contagioase. Oamenilor le place să fie în preajma celor care zâmbesc și râd. Cartea lui Zaharia spune: „Strigă de veselie și bucură-te” (Zah. 2:10). Cântă-l din toată inima Domnului și trăiește „în dragoste, după cum și Cristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi ca un prinos și ca o jertfă de bun miros lui Dumnezeu” (Ef. 5:2). Laudă-L pe Domnul cu mintea și cu vocea: „Dumnezeul răbdării și al mângâierii să vă facă să aveți aceleași simțăminte unii față de alții, după pilda lui Cristos Isus” (Rom. 15:5). Bucuria noastră îi încurajează pe cei ce ne înconjoară. „Cine aduce mulțumiri ca jertfă, acela Mă proslăvește, și celui ce veghează asupra căii lui, aceluia îi voi arăta mântuirea lui Dumnezeu” (Ps.

50:23). Mulțumirea cu bucurie te poate salva de atacurile de panică, venite de la vrăjmașul tău spiritual. Prima generație a lui Israel care a ieșit din Egipt a murit în pustie fără să ajungă în Țara Promisă. „Murmurul și cârtelile” lor au declanșat în ei boala. Cei ce murmură și cârtesc își petrec viața în nefericire și mor din cauza îngrijorării și deprimării, fiindcă nemulțumirea aduce amărăciune, nu bucurie. Dumnezeu vrea ca noi să umblăm în toate promisiunile Cuvântului Său, dar pentru asta avem nevoie de credință, de un spirit mulțumitor și de răbdare ca să moștenim promisiunile (Evr. 6:12). Să transformăm, așadar, cârtelile în mulțumire, căci asta ne întărește sănătatea fizică și spirituală, iar oamenii din jur vor beneficia de pe urma mulțumirii noastre datorită neuronilor-oglină, imitându-ne atitudinea. Un orb îngrijit de noi obișnuia să spună: — Am avut o viață foarte bună și Domnul a fost nespus de bun cu mine.

El a murit la 92 de ani, fără să fi fost nici măcar o zi ținut la pat de vreo boală sau de vreo suferință. Inima lui recunoscătoare l-a dus în prezența Domnului.

Prezența lui Dumnezeu în mulțumire

Să mergem înaintea Lui cu laude. — Psalmul 95:2 Lauda și mulțumirea ne aduc în prezența Domnului: „Să mergem înaintea Lui cu laude, să facem să răsunе cântece în cinstea Lui!” (Ps. 95:2). „Intrați cu laude pe porțile Lui, intrați cu cântări în curțile Lui!” (Ps. 100:4). În versetele acestea, vedem că, pentru a intra în prezența Lui, trebuie să venim cu laude și mulțumiri. Începe-ți ziua spunându-l Domnului cât îți ești de recunoscător și vei putea intra în prezența Lui de cum te trezești dimineața. Și păstrând toată ziua o inimă plină de recunoștință, vei putea să rămâi toată ziua în prezența Lui. Aceasta este stilul de viață cel mai fericit și cel mai plin de succes. Oamenii de știință din domeniul neurologiei spun că, pentru a ne păstra pacea minții, tensiunea arterială normală și niveluri normale de zahăr în sânge, este important să ne numărăm binecuvântările. Acest lucru ne întărește chiar și sistemul imunitar, ajutându-ne să prevenim infecțiile, chiar și cele cauzate de o simplă răceală. Ai favoarea lui Dumnezeu când trăiești într-o atmosferă de mulțumire. Aceasta este voia lui Dumnezeu pentru tine. Mulțumirea

are puterea să-ți transforme gândirea și mintea. Când mulțumești, nu mai întocmești planuri pline de dușmănie. Tu ai nevoie de cunoașterea lui Dumnezeu. În ce mă privește pe mine, toată cunoașterea, inspirația și discernământul îmi vin când petrec timp în rugăciune cu mulțumire. Eu îmi încep întotdeauna rugăciunile cu mulțumire și, când meditez la lucrurile uimitoare pe care Dumnezeu le-a făcut în viața mea, încep să simt prezența Lui. Confuzia, anxietatea și îngrijorarea dispar în prezența Lui și primesc claritate și discernământ pentru luarea deciziilor. Într-o lume plină de nesiguranță, insecuritate și confuzie, avem nevoie de claritate ca să auzim ce ne spune Dumnezeu. În lumea noastră postmodernă, prezența Lui ne este mai necesară ca niciodată. El ne dă înțelepciune, revelație, inspirație și călăuzire prin puterea Duhului Sfânt, dacă venim înaintea Lui cu mulțumiri. Mulțumirea are puterea să alunge frica, îngrijorarea, anxietatea și depresia și să calmeze creierul.

Mulțumirea poate să schimbe orice situație. Sentimentele tale, semnele și simptomele oricărei boli se vor schimba, de asemenea. Ochii minții tale se vor deschide și vei înțelege pentru ce trăiești. Scopul vieții tale va fi veșnicia, și vei trăi cu veșnicia în gând. Totul se schimbă în jurul tău când decizi să-ți trăiești viața în gratitudine.

Rodica Maloș
medic primar în Portland, Oregon -SUA

Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos?

(Romani 8: 35)

Răspunsul este că nimeni și nimic nu ne va despărți pe noi de Hristos și de dragostea Lui, nici necazul, nici boala, nici suferința...În toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât buruitori, prin Acela care ne-a iubit (Romani 8: 37).

Viața pe pământ e presărată cu bucurii, împliniri, suferințe... Dar tot ce-a înfăptuit Hristos pentru noi a avut ca scop bucuria noastră. Pentru bucuria noastră Domnul a dat atâta frumusețe pământului, ne-a răscumpărat din moarte, ne-a deschis calea către Împărăția Sa.

Scriptura ne spune să ne bucurăm chiar și atunci când trecem prin felurite încercări, ca unii care știm că încercarea lucrează răbdare, iar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșită lucrarea, ca să fim desăvârșiți, întregi și să nu ducem lipsa de nimic. (Iacov 1: 2-4)

Eu am trecut în anul acesta printr-o mare suferință. De la o zi la alta starea de sănătate a devenit tot mai gravă. Un cancer devastator părea că mă va răpune. Medicii credeau ca voi muri. Doctorul care m-a operat mi-a mai dat două luni de viață. Dar Dumnezeu a hotărât să-mi dea biruința în fața acestei boli năprasnice, ca slava Lui sa fie văzută de toți.

În încercarea aceasta mare, legătura mea cu Dumnezeu era deosebită. N-am fost niciodată mai aproape de Dumnezeu ca în zilele acelea în care lupta cu boala era pe viață și pe moarte. Mă rugam mult și Domnul îmi vorbea. Când eram mai bolnavă, Domnul mi-a spus că mă va vindeca astfel că în trupul meu nu va mai fi nici urmă de boală. L-am crezut pe Dumnezeu pe cuvânt și credința aceasta a mers până la ultima celulă.

” Nu m-am uitat la neputința trupului, nici la cuvintele fără speranță ale medicilor. M-am uitat la Hristos și la cuvântul puterii Lui, care-i mai tare decât orice boală.

După nouă luni cuvântul Domnului s-a împlinit. Am trăit miracolul vindecării. Doctorița care se ocupa de mine a rămas uimită când a văzut analizele. A spus că nu mai am nevoie de tratament pentru că în corpul meu nu mai este nicio leziune. Slăvit să fie Domnul!

Îți mulțumesc, Doamne!

Pe pământ este multă suferință. Unii își duc suferința în tăcere ascunzându-și durerea, alții suspină și strigă după ajutor. Dar, slăvit să fie Domnul că în suferință nu suntem singuri. Dumnezeu este cu noi. El ne dă harul să ne ridicăm mai presus de suferință. Domnul ne ajută să ne ducem crucea. Crucea n-o alegem noi, ci primim crucea pe care Dumnezeu a rânduit-o pentru noi. Numai El știe cât de mare sau cât de mică este crucea de care avem nevoie.

Mărturisesc spre slava lui Dumnezeu că această experiență a fost de folos sufletului meu fiindcă dincolo de toate neputințele L-am văzut pe El, puterea și dragostea Lui. Cu Dumnezeu este bucurie chiar și în suferință.

Suferința ne face să ne oprim din fuga noastră de toate zilele, ne dă o altă perspectivă asupra vieții, ne amintește

că suntem trecători pe pământ. Ea ne convinge de propriile noastre limite, ne ajută să ne smerim. În suferință învățăm să avem milă, să gândim curat, să facem bine celor din jur.

Cele mai profunde cuvinte despre rostul suferinței în viața omului le găsim în Cântarea cântărilor. Sunt cuvintele Miresei lui Hristos, care se pregătește pentru întâlnirea cu Mirele ei. Ea spune așa:”Scoală-te crivățele! Vino vântule de miazăzi! Suflați peste grădina mea, ca să picure mirosurile din ea! Să intre iubitul meu în grădina lui și să mănânce din roadele ei alese”(Cântarea cântărilor 4: 16). Ea cheamă vântul de miazăzi să sufle peste grădina ei. Este vântul încercărilor. El curăță grădina, o pregătește pentru marea întâlnire. Lucrarea e dumnezeiască. Miresmele grădinii ies din suferința ei.

Ce este mai minunat decât frumusețea dumnezeiască pe care Dumnezeu o lucrează în om prin Duhul Său? Chiar dacă aceasta implică suferința, noi știm că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi. (Romani 8: 18).

Amin!

Rodica Blăjan

La Betleem

*Peste o lume însetată, rătăcită
A răsărit Lumina, zarea se desface
La împlinirea vremii, peste dealuri
La Betleem, se-aud cântări de pace...*

*Să nu vă temeti...Cerul e aproape,
Nu întinericul va dăinui...vin zorii,
Un Prunc în iesle, Împăratul păcii..
Și, au plecat spre Betleem, păstorii...*

*Și azi ne cheamă Cerul spre Lumină,
Spre viață, spre acasă, împăcare..
Cum înfloresc pe dealuri pomii,
primăvara,
Avem în El o nesfârșită sărbătoare...*

Elisabeta Popescu,
Biserica Baptista Sf. Treime, Alba Iulia

„Ferice de cei
blânzi cu inima,
căci ei vor
moșteni pământul”

Aceia care au simțit nevoia de Hristos, aceia care au plans din cauza păcatului și au stat împreună cu Hristos în școala durerii, vor învăța blândețea de la Divinul Învățător.

Declarația făcută despre Moise sub inspirația Duhului Sfânt, că el era „cel mai blând om de pe pământ”, nu a fost socotită ca fiind o laudă de către cei din vremea sa, ci mai degrabă a stârnit milă sau dispreț. Însă Isus, pune blândețea, printre cele dintâi însușiri necesare pentru Împărăția Sa- chiar în viața și caracterul Său, se descoperă frumusețea dumnezeiască a acestei virtuți.

Isus - „strălucirea slavei Tatălui”- nu a crezut ca un „lucru de apucat” să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor (Filipeni 2:6-7). Isus S-a golit de Sine și în tot ce făcea, eul nu se arăta; El supunea totul voinței Tatălui Său. Când misiunea Sa pe pământ era aproape de încheiere, El a putut să zică: „Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac”(Ioan 17:4). Și tot El ne dă îndemnul:„învățați de la Mine că Eu sunt bland și smerit cu inima” și „dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine”(Matei 11:29 și 16:24)- eul să fie detronat și să nu mai aibă domnia în suflet.

Independența și dominația sinelui, cu care de multe ori ne prea mărim, sunt văzute în adevărata lor ticăloșie ca fiind semnele robiei lui Satan. Fiirea omenească se luptă întotdeauna pentru întâietate, este totdeauna gata de ceartă, dar acela care îl află pe Isus, este golit de eu, de mândrie, de iubire pentru întâietate, în sufletul

lui domnește pacea, iar eul este pus în slujba Duhului Sfânt. Atunci nu mai ardem de dorința de a avea locul cel mai de frunte. Nu mai avem dorința de a da buzna și a da din coate croindu-ne drum spre a fi observați, ci simțim că locul nostrum cel mai înalt este la picioarele Mântuitorului. Privim la Isus așteptând ca Mâna Sa să ne conducă și Glasul Său să ne călăuzească. Apostolul Pavel a simțit aceasta și a zis: „am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine”(Galateni 2:20).

Isus ne spune:„Vă las pacea Mea”, „Luați jugul Meu și învățați de la Mine, că Eu sunt bland și smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre”(Matei 11:29).

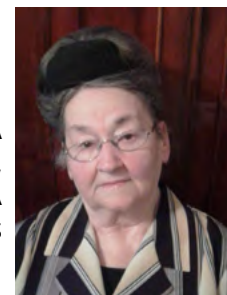
Iubirea de sine ne distruge pacea. Câtă vreme mai trăiește eul, suntem gata să-l ferim de umilire și insultă; dar, dacă eul nostru a murit, iar viața noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, atunci nu ne va mai dura dacă nu vom fi băgați în seamă sau

dacă vom fi disprețuiți. Atunci vom fi surzi față de reproșuri și orbi față de dispreț sau insultă.

„Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul. Dragostea nu va pieri niciodată”

(1 Corinteni 13: 4-8).

MARIA SALA
educatoare pensionară,
BISERICA BAPTISTĂ
„HARUL” TG-MUREȘ

ETAPELE CREDINȚEI

drumul de la *mic* la *mare*

Pierdut, plin de teamă și de deznădejde, înconjurat de atâtea drumuri care nu duc nicăieri, un copil rătăcit, cu lacrimi în ochi și inima copleșită.

Cu sufletul trist, uitat într-un colț al inimii care cu fiecare bătaie se simte tot mai rătăcită. Un copil al nimănui. Un copil în mijlocul pustietății. Un copil care aleargă și aleargă cu ultimele puteri să găsească o oază de speranță, de iubire, un cort unde să se adăpostească de arșița care nu se termină, un suflet care să-i asculte plânsul care rage din interiorul lui.

Un copil care, din când în când, găsește o fântână, și cu ochii plini de bucurie, își umple palmele micuțe cu apă, darea se evaporă, o iluzie, o dezamăgire. Și așa eram și noi cândva... Pierduți, căutând ceva care să umple neantul, o cărare care să ducă undeva, către un scop, către o chemare. Până când, într-o zi, am auzit un glas care ne-a strigat pe nume. În mijlocul pustietății, uitați de lume, cineva a venit, știind numele nostru, identitatea noastră.

A venit Tatăl după noi, cu o armată gata să înfrunte orice inamic. Și așa, L-am cunoscut pe Tatăl.

Și apoi, încet, încet am devenit adolescenți și am început să vedem ce ne lipsește, am început să ne întrebăm dacă drumul pe care mergem alături de El se merită, am început să vedem popoare și popoare care trăiesc altfel și am râvnit și noi la o viață ca a lor, dorințe și visuri parcă limitate de cărarea îngustă, obstacole și piedici. Și am uitat că înaintea noastră merge Tatăl, am uitat că El ne poartă pe brațul Său când obosiți nu mai putem înainta, am uitat că El ne șterge lacrimile și El aduce primăvară în sufletul nostru, că El ne dă apă și mană. În loc să vedem adevărul, vedeam doar negura groasă a minciunii. Până când, într-o zi am auzit din nou glasul blând care ne-a scos din pustie.

Și apoi, am simțit din nou dragostea dintâi, iar ea a pătruns din nou în sufletul nostru, care a crescut și s-a făcut un voinic mare și plin de râvnă, un tânăr falnic îmbrăcat cu armura Sa. Am lăsat Cuvântul Lui să ne inunde ființa, mintea noastră, sufletul nostru. Am lăsat dragostea Lui să ne fie hartă și far, am lăsat bucuria Lui să lumineze chipurile noastre, am lăsat răbdarea Lui să fie ceasul după care ne ghidăm, am lăsat pacea Sa să fie locul nostru de odihnă, am lăsat ca bunătatea și dragostea de frați să ne ducă dincolo de limitele noastre, în locuri în care nu am fi crezut niciodată că vom ajunge, am lăsat curajul său să ne facă soldați care să înfrunte armate de Goliați. Și așa, L-am cunoscut pe Tatăl.

Și apoi oamenii mici au devenit oamenii mari...obosiți și fără timp. Și apoi Cuvântul Lui a fost înlocuit cu grija altor lucruri, cu informații care ne sunt necesare la examene, locul de muncă, chipurile noastre umbrite de încuruntare, oamenii care aleargă pierduți printre secunde care nu mai sunt îndeajuns, nerăbdători, închiși în timp ca într-o închisoare. Am uitat ce e odihna, căci acum dormim pe griji și neajunsuri, am ajuns să fim într-o competiție cu aproapele nostru, și am fugit și ne-am ascuns plini de teamă de armetele ce vin către noi.

Iar acum, eu cred că trebuie să vedem fiecare unde ne situăm, suntem noi copii, tineri plini de curaj, bunătate, dragoste, plini de bucurie căci am fost găsiți de Tatăl, sau suntem nemulțumiți, triști?

Acum în prag de sărbătoare, când e mai ușor să fim mai darnici, mai buni, să ne modelăm sufletele să învețe din nou care este Roada Duhului Sfânt și să o imprimăm bine pe inimile noastre, astfel încât, să devină parte statornică a identității noastre!

Rebeca Milașcon

Suflet în formare

Noiembrie târziu. Pe podeaua bucătăriei, o mamă stă pe genunchi în a treia strajă din noapte și privește pe geam luminițele orașului cufundat încă în liniște și întuneric. E cea mai prielnică perioadă din zi pentru sufletul ei fiindcă poate vorbi cu Dumnezeu fără a fi întreruptă. Îi mulțumește pentru fiul ei cel mare și mijlocește pentru ființa lui într-un mod cu totul aparte. Îi dorește mai presus de orice mântuirea și veșnicia cu Domnul.

Este povestea mea de mamă în relație cu primul meu copilăș care se apropie cu pași repezi de împlinirea celor "șapte ani de-acasă". Este un har să fii părinte, o binecuvântare dumnezeiască să ai un copil sănătos și o oportunitate extraordinară să ai în responsabilitate un suflet în formare.

În încercarea de a-i oferi ce am mai bun pentru a-l crește frumos– echilibrat, sociabil, ascultător, responsabil, iubitor de Dumnezeu, altruist, atent și respectuos cu cei din jur, m-am lovit de multe neașteptate. Reacțiile lui de-a lungul timpului la modul și metodele mele de educare și disciplinare erau sinusoidale: perioade ușoare, în care era extrem de cooperant și receptiv la tot ceea ce-l învățam, urmate de etape dificile, în care aveam impresia că ignoră orice gest de-al meu prin care urmăream să-l corectez, să-l disciplinez sau să-i captez atenția. Eram de multe ori atât de frustrată și copleșită de gânduri cum că nu-s capabilă să-mi cresc copilul cum trebuie, că nu sunt o mamă bună. De ce aceste reacții ale lui atât de diferite la aceleași metode și tehnici de educare? Unde greșeam? Ce aș fi putut face mai mult? Îmi ofeream timpul și energia pentru a-i crea un mediu în care să se dezvolte optim din toate punctele de vedere și încercam să fiu prezentă și cu totul acolo, alături de el, în toate activitățile lui zilnice. Împleteam cu grijă responsabilitatea mea de părinte pe plan fizic cu rugăciunea unui părinte iubitor de Dumnezeu.

"Mai este ceva ce-mi scapă, Doamne! Simt asta!" – I-am mărturisit Domnului într-o zi în care m-a cuprins deznădejdea în urma unor replici gen: "Vezi că iar nu ascultă!", "L-ai obișnuit să ignore sfaturile adulților", "A făcut asta din nou fără să-și ceară voie înainte".

Aveam inima frântă. Ce puteam spune în apărarea mea? Că erau excepții? Că în rest e un copil cuminte? Că eu ca mamă îmi fac partea în educarea și disciplinarea lui?

Este o provocare să educi un copil extrovert, vorbăreț din cale-afară, extrem de activ și energic. Pe terenul unei astfel de personalități pot apărea în timp o serie de trăsături comportamentale respingătoare și obositoare pentru cei din jur, iar prevenirea apariției acestora știu că stă în puterea părinților.

"....ce ține de mine ca mamă să fac pentru el, voi face – spre binecuvântarea, protecția, educarea și dezvoltarea lui în direcția planului lui Dumnezeu."

Paula și fiul ei cel mare

În acea zi însă, Dumnezeu nu m-a lăsat în deznădejde, ci mi-a deschis mintea să înțeleg realitatea spirituală dintr-o perspectivă nouă. Mi-a vorbit prin

Efesenii 6:12

"Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești."

Știam versetul acesta pe de rost încă din copilărie, însă niciodată nu a sunat în auzul urechilor mele ca în ziua și situația în care mă aflam atunci.

Într-adevăr, în lupta pentru a-i oferi copilului meu o educație bună, echilibrată, centrată pe valorile Scripturii, am avut de-a face de nenumărate ori cu

neascultarea, îndărătnicia, răzvrătirea și ignoranța, manifestate în diferite măsuri și forme. Nu le-am privit însă niciodată pe un mănunchi de duhuri ale răutății care sunt în locurile cerești și care lucrează mână în mână pentru a potența trăsăturile negative ale unui suflet fraged născut în păcat.

Când am conștientizat și această dimensiune a bătăliei spirituale care se dă pentru sufletul unui om încă din primii ani de viață, am luat o hotărârea de a-i declara război stăpânitorului lumii acesteia printr-o strategie de luptă ce vreau să rămână un punct de cotitură în familia noastră.

Zilnic mă rog pentru șapte aspecte diferite din viața fiului meu și urmăresc să ating în detaliu toate domeniile vieții lui, atât în ceea ce privește

prezentul, cât și viitorul lui apropiat și îndepărtat. Sunt în prima linie de mijlocire pentru el înaintea lui Dumnezeu, iar lui îi vor urma și ceilalți doi copii ai mei în perioade a câte 40 de zile de rugăciune și post fiecare. Nu e nimic magic în ceea ce fac, însă cu siguranță este un lucru biblic și consemnat în ceruri.

Chiar dacă știu că nu pot alege mântuirea în locul fiului meu și chiar dacă sunt și vor mai fi zile în care va manifesta neascultare în diferite situații, ceea ce ține de mine ca mamă să fac pentru el, voi face – spre binecuvântarea, protecția, educarea și dezvoltarea lui în direcția planului lui Dumnezeu rânduit din veșnicie pentru el pe acest pământ, în generația și etapa de istorie în care l-a așezat.

Paula Dejeu,
Biserica Baptistă "Emanuel"
Oradea

COPIL FIIND, PĂDURI CUTREIERAM

Frumos spunea cândva Eminescu, frumos aş vrea să spun şi eu acum, când amintirile îmi dau târcoale!

Nu sunt nici pe departe un as al condeilui, dar în clipele tăcute ale prezentului în care nici măcar eu nu mă mai aud, vreau ca ceea ce izvodeşte mintea, să aştern pe foile albe, nepângărite de nimic şi nimeni. Ele, foile, aşteaptă cu răbdare explozia cuvintelor adormite, ştiind că odată erupând, vor curge ca lava unui vulcan trezit la viaţă. Pline de clocot, de căldură, de culoare, un foc mistuitor în care, iubirea incomensurabilă a lui Dumnezeu se propagă ascendent, spre destinaţii precise. Ea, iubirea, într-un algoritm doar de ea ştiut, găseşte soluţii şi aduce rezolvare tuturor problemelor întâlnite în cale. Nimic nu îi este imposibil!

Ca unor prunci, în momentele bune sau mai puţin plăcute, Dumnezeu ne vorbeşte tuturor. Noi suntem cei care nu ştim să ascultăm glasul Lui! Ne rugăm fără putere, fără să ştim cum să ne rugăm, uitând ce ne învaţă Scriptura:

“Şi tot astfel şi Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră, căci nu ştim cum trebuie să ne rugăm. Dar Însuşi Duhul mijloceşte pentru noi cu suspine ne-grăite.” (Romani 8:26)

Mă transcend într-un timp al contrastelor, în care Dumnezeu a coborât pe pământ. Eu, un sutaş, El, Logosul răstignit pe o cruce. Şi-mi văd necredinţa, ea, cea care a ridicat sulita şi a străpuns coasta Sfântului lui Dumnezeu, Isus Cristos. Încep să plâng, pentru că nu am vrut atunci să ascult glasul Lui. Nu am văzut minunile săvârşite, vindecările, binecuvântările! Am fost unul din cei zece leproşi vindecaţi, care au uitat să mulţumească Vindecătorului. Am fost un Petru, lepădându-mă de trei ori de Cristos, un Toma, necredincios şi îndoielnic, care a vrut neapărat să pună degetul în rana de cuie. Am fost un Iuda, care a sărutat şi trădat pe Unicul care m-a iubit cu adevărat! Azi, la masa tăcerii, îngenuncheat de atâtea poveri, îmi plâng răzvrătirea. Ieri, un Iona temător, care refuză să asculte de glasul lui Dumnezeu, azi, un Iov care, prin neprihănirea dată prin credinţă, aud susurul dulce şi subţire al Duhului Sfânt, ce-mi şopteşte: “Nu te teme!”

Şi nu mă tem! Încep să întrevăd veşnicia, dincolo de ceaţa deasă ce mă împresoară. Braţul Domnului mă ţine strâns, pentru că eu, un hoinar, am înţeles ce înseamnă Acasă. M-am aciuat la pieptul Său, primind căldura dragostei Lui nepieritoare. Şi plâng, plâng de bucurie, căci în sfârşit, mi-am înţeles menirea!

O cruce, un calvar, o colină şi un Om! Omul-Dumnezeu care a murit pentru mine! Cu ochii ridicaţi spre ceruri, înalt o cântare de laudă lui Dumnezeu precum David cândva, spăşit, resemnat, dar şi motivat să fac cunoscut lumii, harul nemărginit al lui Dumnezeu, care cheamă oamenii la pocăinţă.

Mulţumesc Doamne, că nu ai ţinut seama de vremea neştiinţei mele, mulţumesc pentru dragostea Ta care întrece orice măsură!

Mulţumesc!

Lucica Boltaşu

darul Tatălui

“Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespus de mare!” 2Cor. 9:15

Suntem în luna cadourilor, luna în care oamenii, mai mult decât în celelalte luni ale anului, dăruiesc. Este o faptă minunată să poţi dărui: cadouri, sprijin, ajutor, sentimente bune... celor dragi în special şi semenilor noştri în general. Dar acest obicei, de a dărui în luna decembrie şi mai ales cu ocazia sărbătorii Naşterii Domnului Isus Hristos, este o imitare a Dătorului celui mai preţios Dar de care avea nevoie omenirea: ISUS HRISTOS.

Dumnezeu, Tatăl nostru ceresc a dăruit ce a avut mai scump şi mai drag, pe Fiul Său. A dăruit cu dragoste şi convins că aduce cea mai mare bucurie omenirii. Un înger al Domnului a vestit marea bucurie pentru întreaga omenire. Darul Domnului Dumnezeu nu a fost dăruit unei singure persoane, nici unei familii, nici unui neam sau ţară, ci a fost dăruit întregii omeniri.

Darul minunat şi fără egal este Hristos Domnul, Mântuitorul care S-a întrupat în lumea noastră pamântească. El Isus, Fiul lui Dumnezeu “este oglindirea slavei Lui şi întipărirea Fiinţei Lui, şi ţine toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui”. (Evrei 1:3) Domnul Isus Hristos a venit în lumea noastră din slavile divine că să ne facă cunoscut caracterul Tatălui ceresc, al Dumnezeului cel viu, să ne arate calea, adevărul şi viaţa şi la rândul Său să se dăruiască pe Sine însuşi pentru a împacă omenirea cu Dumnezeu Tatăl, prin jertfă de la Golgota, prin sângele Lui, care spală orişice păcat.

Acest Dar este accesibil tuturor: tineri, bătrâni, bogaţi, săraci, femei, bărbaţi, tuturor celor care vor să-L primească. Şi toţi cei care Îl primesc şi capătă caracterul Lui primesc în dar moştenirea vieţii veşnice cu El, bucuria veşnică, adevărată fericire. În procesul desăvârşirii noastre, în viaţa pământească, Domnul nu ne-a lăsat singuri, ne-a dăruit Duhul Sfânt care să ne călăuzească în alegerile noastre, în trăirea noastră zilnică.

Doamne, câte daruri!

Şi ce valoare incomensurabilă! De unde?

Din dragostea şi slavă Dumnezeului cel viu, Tatăl nostru cel ceresc, care ne iubeşte cu o iubire veşnică, Domnul Dumnezeu care dăruieşte din bogăţia Sa fără să-L pară rău, pentru că El în suveranitatea şi sfinţenia Sa este dragoste, bucurie, pace, are îndelungă răbdare, bunătate, ne face numai bine, este credincios, blând şi drept, dar este şi “un foc mistuitor”.

Faţă de atâta dăruire nu poţi să stai indiferent! Nu poţi să nu te pleci înaintea Lui şi să-L cânti bucuria şi să-L lauzi măreţia! Nu poţi să nu depui tot efortul ca să capeţi caracterul Lui! Lauda, mulţumirea, recunoştinţa şi o viaţă în care să se oglindească El, caracterul Lui, este tot ce-l putem noi dărui! Suntem chemaţi “să ne uităm ţintă la Căpetenia şi Desăvârşirea credinţei noastre, adică la Isus, care pentru bucuria care-l era pusă înaintea, a suferit crucea, a dispreţuit ruşinea, şi şade la dreapta scaunului de domnie a lui Dumnezeu.” (Evrei 12:2). Suntem chemaţi să urmărim pacea şi sfinţirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul!

Doamne, te rugăm ajută-ne să apreciem la justa valoare Darul Tău, fiind împlinatori ai Cuvântului, nu numai ascultători!

Lidia Aldea
Biserica „Bethel”
Tg. Mureş

îndrăznește!

Trăim într-o lume care pare tot mai determinată să îl șteargă pe Dumnezeu din ecuație.

Zic Dumnezeul Bibliei deoarece mai nou, se poate admite că există o entitate supranaturală în univers, dar nu Dumnezeu pe care îl cunoaștem noi. Astăzi îți „demonstrează” că Biblia nu e tocmai coerentă, plantează îndoială, te lasă să te frământă cu întrebări și mâine te întreabă zâmbind ironic:

„Tu chiar crezi în Isus?

Dar cum?

Tu ești un om cu școală, carte la cap, cum poți să crezi că Isus ăsta, care o fi existat, nu zic nu, era ființă divină? Că a murit și apoi a înviat? Trebuie să recunoști că pare a fi o poveste din filmele Disney!”

Și poate nu realizezi pe moment, dar e un joc periculos al Umbrelor căruia tot mai mulți îi cad pradă. Poate ca și păstor nu realizezi că un număr mare din enoriașii tăi, s-ar putea nici să nu mai creadă în Dumnezeu și ca și enoriaș nici nu bănuiești că mulți din cei care vorbesc în față nici măcar nu mai cred ceea ce predică. Ca și părinți nici nu-ți trece prin cap că băiatul tău, fetița ta, merge la biserică doar pt aparențe, când ei de mult au inima împietrită.

„Doamne, dă-mi îndrăzneala atunci când am pierdut-o sau în nesăbuintă mea vreau să o îngrop. Dă-mi îndrăzneală, e ruga mea Tată!”

E trist, dar am văzut întâmplându-se.

„Dacă Dumnezeu ăsta există, de ce nu-l vindecă pe tatăl tău? De ce nu a vindecat-o pe mama celor nouă copilași? De ce lasă nouă copilași să crească fără îmbrățișările și săruturile unei mame?”

Am îndrăznit să pun întrebări, să strig spre cer, să-L ispitesc pe Dumnezeu. Am îndrăznit să caut și chiar dacă nu am găsit răspuns la toate, am îndrăznit. Ceea ce nu îndrăznesc să fac...e să renunț. Uneori stau clipe întregi încercând să-mi imaginez o viață fără Dumnezeu, însă nu reușesc. Dacă El nu e, rămâne doar un abis întunecat, o carte sinistrală fără final. Unde e rostul vieții, dacă Dumnezeu nu există? El e speranța și promisiunea unei dimineți cu soare.

Cred că ceea ce vreau să spun e că, în postura de tânăr al acestei generații e tot mai greu să rămâi încredințat că tot ce a ai fost învățat și ai citit e adevărat, că Dumnezeu ne-a iubit atât de mult încât da, a pus la cale un întreg plan pentru a ne răscumpăra. Răul luptă tot mai mult să-ți fure viitorul ce ți-a fost pregătit cu atâta dragoste și sacrificiu. Scepticismul, ironia și întrebările sarcastice sunt doar câteva arme care sunt menite să lovească în sistemul tău de gândire. Nu urmărește să ți-L ia pe Dumnezeu de tot, pentru că toate întrebările la care nici știință nu poate răspunde, trebuie să le pună în mâna unui supranatural. Nu. Ce urmărește de fapt e să ți-L ia pe Dumnezeul Bibliei, să ți-L ia pe Isus. Dacă nu a reușit acum 2000 de ani, sus pe deal, caută cu tot dinadinsul să ți-L ia acum. Planul e simplu, sfârșitul fatal. Așa că te rog eu, când te scufunzi în îndoială, îndrăznește la Isus cu ea. Îndrăznește cum nu ai mai îndrăznit. Trage de poala hainei Lui dacă e nevoie, străpunge cerul cu strigătul tău... dar nu-i lasă să ți-L ia pe Isus.

Am înțeles că TOȚI oamenii care au căutat fericirea au îndrăznit. Așadar leproșii s-au întors în familiile lor după atâția ani de singurătate și respingere din partea societății. Viețile lor s-au schimbat într-o clipă doar pentru că au îndrăznit. Deși un bărbat scund, Zacheu a îndrăznit să se cățere într-un copac, lăsându-și mândria la o parte, doar ca să Te vadă și Viața a intrat în casa lui.. Îmi amintesc de îndrăzneala lui Petru și un

fior mă trece din cap până în picioare.

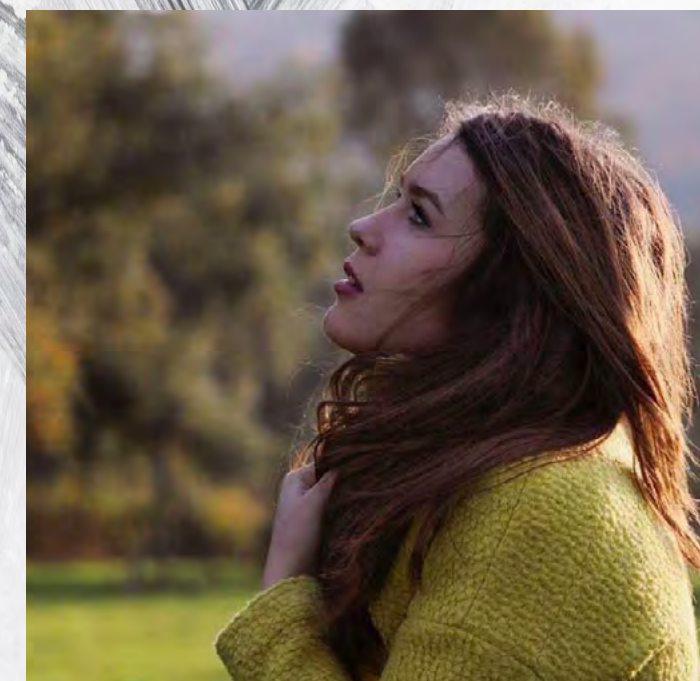
A îndrăznit și a umblat pe apă până la Ține. În mijlocul mulțimii, o femeie a îndrăznit să se atingă de poală hainei tale și boală ei a fost învinsă... Atunci când Ioan a murit și ai fi vrut să Te retragi într-un loc pustiu să-Ți plângi prietenul și verișorul, mulțimea Te-a urmat. Au îndrăznit la Ține chiar dacă au auzit și ei probabil ce se întâmplase. Tu nu i-ai respins și nici nu Te-ai plâns, în schimb Ți s-a făcut milă și ai vindecat pe bolnavi. I-ai pus pe ei deasupra oricărei dorințe de ale Tale. Cel mai important e că atunci când cineva a îndrăznit să-Ți ceară, să Te privească, să îți vorbească sau doar să Te atingă, viața aceluia cineva s-a schimbat în totalitate.

De aceea doresc, vreau să fac parte dintre aceia care au îndrăznit și au primit atingerea Ta divină...

Nu vreau să fiu de partea lui Pilat care deși știa că ești nevinovat, Te-a condamnat doar pentru că nu a îndrăznit să nfrunte mulțimea însetată de sânge. Nu vreau să fiu la fel ca Iuda, care neîndrăznind la poală crucii tale și-a pierdut viața nu o dată, ci de două ori. Nu vreau să fiu asemenea tânărului bogat căruia i-a lipsit îndrăzneala de a renunța la tot pentru a avea totul în Ține. Și nici asemnarea preoților și a cărturarilor nu vreau să fiu, care pur și simplu nu au îndrăznit să creadă că Tu chiar veniseși, că Tu erai Mesia Nu vreau și nu doresc!

Atunci când știu că Ți-am greșit, dă-mi îndrăzneala să Te mai rog pentru iertare, chiar și atunci când eu nu cred că o mai merit. Doamne, dă-mi îndrăzneala atunci când am pierdut-o sau în nesăbuintă mea vreau să o îngrop. Dă-mi îndrăzneala, e ruga mea Tată.

Alexandra Chertes

Calități de *mamă*

**"Mă numesc Luminița Boancaș,
sunt căsătorită de 5 ani cu Ghiță Boancaș și locuim în Ba-
zna, județul Sibiu.**

**Înainte de a mă căsători, am locuit în Târgu Mureș. Pot să
împărtășesc despre această temă care este așa de specială
femeilor, aceea de a fi mama, pentru că Dumnezeu mi-a
făcut acest dar minunat la vârsta de 41 de ani, dăruindu-
mi un băiat. Acum, are 2 ani și jumătate și îl cheamă
George Neemia; Neemia în ebraică înseamnă
"mângâierea lui Dumnezeu".**

Într-o societate care încet încet își pierde valorile și în care tot felul de mișcări apar, ca de exemplu, mișcarea feministă, este ceva ce se ridică deasupra și strălucește: aceea că voia lui Dumnezeu și chemarea Lui cea mai înaltă și sfântă pentru orice femeie este ca ea să fie soție și mamă.

Dumnezeu a creat femeia pentru a da viață și pentru a hrăni viață. De la purtarea copilului în pântecul ei, prin toate etapele de creștere și dezvoltare a copilului, până când ajunge a fi adult, mama e prezentă, se implică activ. E parte din ADN-ul ei și vine natural dorința de a da viață și a susține viață.

Este expresia manifestată a inimii lui Dumnezeu: Dumnezeu are inimă de tată și inimă de mamă; inima de mamă se manifestă prin afecțiune, mângâiere/comfort, sacrificiu.

Mai târziu în viață, când copiii au devenit adulți și la rândul lor își întemeiază o familie, apar și nepoții. Este o continuare a inimii de mamă exprimată anterior, când se activează toate simțurile calităților de mamă pentru o nouă ființă. Această chemare se duce mai departe în viață până spre sfârșitul vieții, atât cu capacitatea de mamă pentru propriul copil și apoi că bunică, străbunică, stră-străbunică. Ce frumusețe a planului lui Dumnezeu!

Am intitulat acest articol: "Calități de mamă" nu doar "Calitatea de mamă", pentru că mama are mai multe calități, sau virtuți, cum spune Proverbe 31. Sunt calități fizice, de a purta de grijă, calități emoționale, de a ajuta emoțional-afectiv copilul să se dezvolte, calități spirituale, de a da mai departe o moștenire spirituală. Legat de calitățile ei spirituale, mama e chemată să fie o binecuvântare nu numai pentru casa ei, ci și pentru Trupul lui Cristos și mai apoi pentru lume. După ce satisface nevoile casei ei, ea este o mână extinsă spre alte nevoi care așteaptă să fie împlinite. Ea începe să dea o mână de ajutor la grupele de copii, adolescenți, să sfătuiască tinerele fete despre relația cu Dumnezeu și cu privire la viață. Ajută copiii orfani, abandonați sau cu nevoi speciale. Îi caută pe cei bolnavi și săraci. "Ea își întinde mână către cel nenorocit, își întinde brațul către cel lipsit," Prov. 31:20.

Și câtă nevoie este de mame spirituale în vremurile în care trăim!

Iată câteva calități descrise în Tit 2:3-5 pentru femeia care e "în vârstă" sau a ajuns la maturitate:

- să aibă o purtare cuviincioasă,
- să învețe pe cele mai tinere să își iubească soții și copiii,
- să fie cu viața curată,
- să-și vadă de treburile casei, supuse bărbaților lor, pentru ca să nu se vorbească de rău Cuvântul lui Dumnezeu."

Ca o completare și o concluzie la profilul mamei biblice, 1 Timotei 5:10 spune despre văduva credincioasă: "să fi dat ajutor la orice faptă bună".

Pe deasupra tuturor, mama e îmbrăcată cu dragostea agape, fiind conectată la dragostea necondiționată a lui Dumnezeu și care se arată în jur prin atributele ei: bucurie, pace, răbdare și îndelungă răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândete, înfrânarea poftelor, smerenie, iubitoare de neprihanire, altruism și spirit de sacrificiu.

Astfel, mama devine cel mai apropiat, cel mai autentic și cel mai demn de urmat model, care dă mai departe generațiilor viitoare valorile sale și tot ceea ce este mai bun în ea. Și la final o încurajare pentru toate mamele:

Dumnezeu să ne ajute să fim acele mame care sunt modele de urmat, care împlinesc chemarea dată de însuși Domnul, Creatorul și Susținătorul Vieții!

Luminița Boancaș și familia ei

Să ai credință

Există multe căi care pot duce spre bine sau spre rău, iar tu alegi care dorești să fie drumul tău. De multe ori pășim greșit datorită faptului că nu suntem pe calea bună, însă, cândva, rătăciți, suntem găsiți de Cel care este Calea, Adevărul și Viața. Să Îl alegem pe El, căci știe totul. Știe când să o luăm la „stânga” sau la „dreapta”, când să ne oprim și să meditam, să găsim răspunsuri la întrebările ce Îl punem pe parcursul călătoriei, dar cel mai important, știe când să ne ia în brațe și să ne ajute să trecem peste ape adânci sau chiar să trecem prin foc, fiind mereu biruitori cu El.

Pe drumul acesta îngust vor fi și încercări și dureri, nu va fi mereu soare pe cer, ci vor fi și furtuni...dar vreau să îți spun: SĂ AI CREDINȚĂ chiar și în cele mai grele momente, căci Domnul știe de ce se întâmplă totul așa...și nu uita, vânturile și apele cele mari cunosc glasul Său, și ascultă când El spune să se oprească. (I-a apucat o mare frică și ziceau unii către alții:

„Cine este Acesta de Îl ascultă chiar și vântul, și marea?”**Marcu 4:41.** Fii credincios Lui până la sfârșit, căci El îți va da răsplata și multe binecuvântări cum nici nu îți imaginezi. Uneori vei fi rănit și părăsit de oameni pe acest drum al vieții, însă nu privi după ei în spate, ci tu să înaintezi, să ai privirea ținută spre Căpetenia desăvârșirii noastre, căci El nu te va părăsi cu niciun chip. El va rămâne mereu credincios și neschimbat! (Să ne uităm ținută la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu. Evrei 12:2.

Cu dragoste,
Rebeca Belean

Rebeca Belean

Fotografia vorbește

Știi, eu cred că în fiecare imagine se află o frântură din călătoria unui om pe pământ, un moment capturat, o poveste reală despre Dumnezeu care poate fi spusă! Amintirile sunt frumoase, dar mai mult decât a avea o poză frumoasă, partea mea preferată e că îmi vorbește despre cum eram atunci, unde eram în călătoria mea pe acest pământ cu Dumnezeu, și unde sunt acum. Pe mine, de multe ori pozele m-au ajutat unde memoria m-a lăsat. Să îmi amintesc. Amintindu-mi, găsesc în ele o sursă de încurajare, bucurie, recunoștință. Și da, unele mă fac și melancolică...

Asta m-a atras la fotografie, și asta încerc să dau mai departe. Ca și oameni, suntem predispuși la uitare, un fel de amnezie spirituală. Cartea Exodul este plină de exemple în care vedem cum ajung oamenii atunci când uită: oameni nemulțumiți, care cântec, se plâng de circumstanțe, sunt nemulțumitori, și-au pierdut credința. Dorința mea e să nu ajung acolo. Așa că sunt mereu în căutare de lucruri care să îmi amintească de lucrarea și măreția lui Dumnezeu în viața mea. Fotografie este doar una din aceste lucruri.

Un alt lucru care-mi place și l-am observat este că fotografia apropie oameni. Sfatul meu e ca, din când în când să îi iei pe cei dragi și să vă faceți cadou o sesiune foto. Veți avea nu doar niște poze frumoase, numai bune de printat, de arătat celor apropiați, ci veți strânge și niște momente valoroase alături de cei dragi. Nu e nevoie de un eveniment special ca să faci asta. De ce să nu fie o sesiune „doar așa”, dar care să fie mai mult decât o sesiune, să fie o experiență de tipul „bucure-te de lucrurile mărunte”.

Iar pentru că în această perioadă oferim și primim cadouri, vin și eu cu o idee de cadou. Eu de multe ori sunt în pană de idei... ori nu găsesc ceva drăguț, ori este prea scump, ori consider că nu va fi apreciat, ori pur și simplu nu am timp. Așa că m-am gândit la niște carduri cadou. Să recunoaștem! Cardurile cadou ne-au scos de multe ori din încurcături, nu-i așa? De ce să riști să iei un parfum care nu va fi pe plac, o bluza care poate e mica, sau o carte care de fapt nu e așa interesantă? De ce să nu oferi o sesiune foto cadou? Da, o sesiune foto poate fi un cadou minunat, practic oferi cadou amintiri ce vor dăinui peste generații! Și aici, intervin eu! Am creat aceste mici carduri cadou, pe care le poți achiziționa și apoi oferi în dar cuiva drag! Simplu, nu? Și uite ce drăguț arată!

Imagenează-ți cât de bucurioasă și surprinsă va fi persoana care îl va primi! Ea va beneficia de o sesiune foto de portret, familie, cuplu sau maternitate, la alegere.

Durata sesiunii foto va fi de o ora, iar aceasta va trebui făcută până în 30 martie 2019.

Pentru detalii, mă găsești pe:

pagina de Facebook Luiza Todea Photography sau poți să îmi scrii pe adresa de e-mail Luiza.todea@gmail.com

PS: Acest card cadou poate fi dăruit oricând, și nu uita, este mai fericit să dai decât să primești! Sărbători liniștite îți doresc!

Luiza Todea
Biserica “Noul Legământ”
Târgu-Mureș

O inimă mulțumitoare un ospaț necurmat!

Dragelor,

Poate vă veți întreba ce legătură are acest verset cu rețetele pe care le voi împărtăși cu voi. Vă veți da seama pe parcurs....

Încă de mică am fost pasionată de tot ceea ce înseamnă gătit, fie că vorbim de prăjituri, torturi, fie că vorbim despre mâncare...(se vede pe mine asta).

Am ajuns însă, să ies din zona mea de confort muncind în departamente și domenii

care nu au de a face cu pasiunea mea. Vă mărturisesc că mi-a fost greu, pentru că de cele mai multe ori simțeam că nu e locul meu acolo unde sunt.

Șederea mea pe o perioadă relativ scurtă la Târgu Mureș și-a lăsat adânc amprenta în inima mea și mereu l-am rugat pe Dumnezeu să îmi descopere și să îmi arate planul cu privire la perioada cât vom sta în Mediaș.

Am simțit că aici nu am sens, că nimeni nu apreciază nimic din ceea ce faci și că mereu vor fi alții mai buni în domeniile în care îți propui să excelezi. Mi-a fost tare greu să mă readaptez și să încerc împreună cu soțul meu să fim aici, ceea ce am văzut și am învățat în Târgu Mureș.

În tot amalgamul meu de sentimente, am început să mă rog serios să pot să accept cu bucurie și devotament tot ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru mine.

Ghiciți ce am realizat!
Aveam o inimă nemulțumită și nemulțumitoare.

Ei, din momentul în care am realizat asta, am început să îl rog pe Dumnezeu să mă ajute să fiu bine și mulțumită în locul în care sunt. Dumnezeu în bunătatea Lui, mi-a ascultat rugăciunile și astăzi mă consider o femeie împlinită, iubită și fericită "gata să îi ajut pe cei din jurul meu și gata să înseninez față oricui cu un simplu zâmbet.

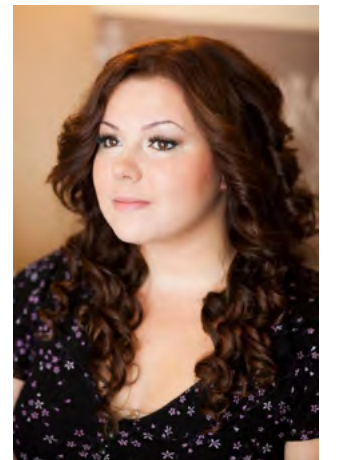
De curând, la îndemnul celor dragi din jurul meu, mi-am creat și un cont de facebook, unde am început să postez ceea ce lucrez cu drag! Îmi place să mă rog punctual și cât mai clar pentru nevoile mele și va mărturisesc că înainte de asta, mă rugam și îi spuneam lui Dumnezeu că aș vrea să am câte 2,3 comenzi pe săptămâna. Ghiciți ce? Așa s-a și întâmplat...

E ceva ce e la început..e o pasiune care trebuie șlefuită și în care încerc să excelez. Nu sunt perfectă, însă sunt așa mulțumită cu tot ceea ce fac și cu tot ceea ce am încât nu mai contează nici numărul comenzilor, nici faptul că locuiesc într-un oraș mai mic.

Sunt mulțumitoare lui Dumnezeu pentru soțul meu, pentru dedicarea cu care muncește ca să ne fie bine, pentru susținerea lui și pentru că există în viața mea. De ceva timp mi-am dat seama că inconștient, îi mulțumesc lui Dumnezeu în gândul meu pentru orice lucru care mi se întâmplă. E un sentiment divin și unic!

Vă îndemn din inimă și cu mult drag să fiți mulțumite și mulțumitoare!
Încercați și veți realiza că este cheia unei vieți liniștite, cheia unei vieți în care domnește pacea!

Vă îmbrățișez cu drag!

Adela Echard

Tort Medovik

Ingrediente:

Ingrediente blat biscuit:

- 170 g miere
- 100 g zahăr brun
- 120 g unt
- o linguriță de bicarbonat
- 3 ouă
- un vârf de linguriță de sare
- o linguriță de extract de vanilie (sau 2 pliculețe de zahar vanilat Bourbon)
- 500 g făină (plus extra 50 g la întins)

Ingrediente cremă caramel:

- o cutie de lapte condensat îndulcit (395 g)
- 200 g unt (la temp. camerei)

Ingrediente cremă de smântână:

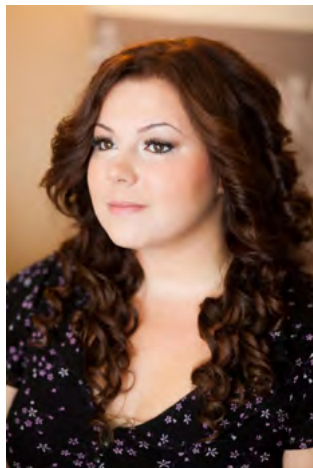
- 300 g smântână
- 200 g brânză mascarpone
- 130 g zahăr pudră
- o jumătate de linguriță de extract de vanilie (sau un plic de zahăr vanilat)

Ingrediente decor:

- o cană de nucă măcinată

Tort Medovik este un desert delicios de origine rusească, foarte puțin popular pe meleagurile noastre (poate în Rep. Moldova sa fie mai cunoscut datorită influențelor). Se spune ca a fost creat special în jurul anului 1820 de către bucătarii personali ai țarului Alexandru I pentru soția sa împărăteasa Elisabeta.

Sper să îl încercați și voi și să îl împărtășiți cu cei dragi.

Adela Echard

Caramel sau Dulce de Leche

Caramelul se face cu o zi înainte pentru ca necesita cel puțin o zi să se răcească. Am zis caramel, dar de fapt se numește Dulce de Leche (adică, pe românește dulceață de lapte), originar din America Latină, se prepară în mod normal fierbând ore în șir lapte și zahar amestecând încet și constant până când laptele se transformă într-o cremă superbă de caramel. Dar, eu am pus cele 2 cutii într-o cratiță și le-am acoperit cu apă. Am pus cratița la foc și am lăsat-o să fiarbă timp de 2 ore. Dacă apa din cratiță scade, trebuie adăugată apă astfel încât sa fie acoperite conservele pe tot parcursul fierberii, altfel există riscul să explodeze.

La scurgerea celor 2 ore, se scot conservele din apă și se lasă la răcit până a doua zi.

Foile de blat biscuit

Se încălzește cuptorul la 180 grade C.

Următorul pas e de a amesteca mierea cu unt și zahăr brun într-o crăticioară la foc mic până când se topesc untul și zahărul amestecând încontinuu. În momentul în care începe să se caramelizeze zahărul (adică după 2-3 minute), se ia de pe foc și se lasă 5 minute să se răcească. Se adaugă bicarbonatul și se amestecă intens. Ouăle se sparg într-un vas separat și se bat bine cu o furculiță ca pentru omletă, trebuie adăugate ouăle încetul cu încetul în mielea fierbinte amestecând repede și fără oprire. Se adaugă vanilie și sare și făina încetul cu încetul

Se răstoarnă aluatul pe o suprafață curată pudrată cu făină, se formează un sul care ulterior va fi tăiat în 8 bucăți egale. Fiecare optime se întinde cu un sucitor între două bucăți de hârtie de copt atât cât să se obțină dimensiunea dorită.

Se dă la cuptor timp de 6-7 minute, după care se decupează blatul cât timp e cald și se pune pe un grătar la răcit. Resturile de biscuit se păstrează și ele, așa cum am zis, pentru decor. Se repetă figura și cu restul de 7 foi de biscuit.

Cât timp se răcesc blaturile de biscuit, se pregătesc cele 2 tipuri de cremă.

Crema caramel

Untul la temperatura camerei se amestecă aproximativ 3 minute cu Dulce de Leche pe care l-am făcut cu o zi înainte.

Asamblarea

Pe un platou se așează prima foaie de biscuit și se unge cu crema de smântână (se începe cu crema de smântână care se va pune mai din abundență decât cea de caramel). Se adaugă altă foaie de biscuit peste care se întinde cu grijă crema de caramel și tot așa până când nu mai sunt foi.

Decor

Într-o râșniță sau robot de bucătărie, se mărunțesc nucile împreună cu resturile de biscuit rămase de la folie de blat. Se presară amestecul peste tort... eu am folosit sita pentru că am vrut sa fie acoperit cu pulbere fină, iar marginile cu restul.

S-aveți poftă!

Somon cu mirodenii și ulei de dovleac, pe pat de sparanghel în unt aromatizat, servit cu bile de orez negru și quinoa, acompaniate de sos menuiere

Mod de preparare:

1. Pregătire bile de orez și quinoa

Pentru început se pun la fiert orezul și quinoa, fiecare în crăticioară separată.

La 1 ceașcă de quinoa, 2 cești de apă, 1 linguriță sare, 2 linguri ulei vegetal, și se lasă la fiert până își triplează volumul și apa a scăzut.

La 1 ceașcă de orez negru, se pun 3 cești de apă, 1 lingură de sare, 3 linguri ulei vegetal și se lasă la fiert până scade toată apa.

Se lasă la răcit complet, după care se amestecă într-un bol mai mare, quinoa, orezul, sarea dacă mai considerați necesar, piper (1 linguriță), 50 de grame unt topit și se amestecă energic. Din compoziția rezultată, se formează bile de orez, care se așează pe farfurie.

2. Preparare unt aromatizat + sparanghel

Unt aromatizat:

Se pun într-un bol 100 grame unt la temperatura camerei, peste se presară jumătate de lingură rasă de sare de mare, 1 linguriță busuioc uscat, 1 linguriță pătrunjel tocat, 1 linguriță usturoi tocat. Se amestecă energic, se pune într-o folie și se modelează o mini ruladă din el. Se dă la frigider.

Acum sparanghelul:

Se taie partea neutilizabilă din el, se spală cu apă rece și se tapetează cu un prosop de hârtie.

În tigaia încălzită, se pune untul aromatizat, și când s-a topit, se așează sparanghelul.

Se lasă cam 2 minute, pe fiecare parte.

Se ia din tigaie și se așează pe farfurie lângă bilele explicate mai sus.

3. Preparare somon

Se pune la încins, fără ulei, o tigaie anti-aderentă.

Înainte de preparare cu o seară, somonul se porționează, se așează cu sare, piper și zeamă de lămâie și se lasă la frigider. Se scoate somonul de la rece și se unge cu 2 linguri de ulei de dovleac crud.

Într-o farfurie se combină următoarele: 2 lingurițe de rozmarin proaspăt, 2 căței usturoi, 1 linguriță sare de mare, 1/2 lg piper.

Ingrediente

- 1 bucată (800 de grame) de somon proaspăt
- 1 ceașcă de orez negru
- 1 ceașcă de quinoa mixtă
- 1 linguriță rozmarin
- 3 – 4 linguri rase Sare de mare
- 1 1/2 linguriță pătrunjel tocat
- 5 căței de usturoi tocat
- 1 linguriță de piper roșu
- 1 linguriță piper negru
- 1 lingură + 1 linguriță ulei de dovleac crud
- 250 grame unt

Timp de pregătire: 40 min

Timp de gătit: 60 min

Poftă bună!

Adela Echard

Vanilliekipferl sau Cornulețe cu vanilie

Ingrediente:

- 350g făină
- 210g unt
- 110g zahăr pudră
- 110g nuci măcinate fin
- 2 gălbenușuri

Mod de preparare:

Se frământă un aluat care se lasă jumătate de oră la frigider să se odihnească...apoi se fac bețe cu diametrul de 2 cm și se taie bucăți, din care se fac biluțe apoi se modelează ca și în poză, niște semicercuri cu capetele mai subțiri...

Se coc la 190 grade, cca 15 minute și apoi se lasă 2-3 minute să se răcească, dar nu mai mult...și se pun într-un castron cu zahăr pudră și vanilie...după ce se trec prin zahărul pudră se așează în cutii...se păstrează la rece timp îndelungat...

Pe lângă toate aceste ingrediente se pune dragoste și pasiune...

Sunt delicioase!!!

Poftă bună!

Dana Lazăr

Încă un pas în răspândirea Evangheliei!

Începând cu data de 24 august 2018, Credo TV a fost introdus în pachetul digital al rețelelor de cablu

DIGI
RCS & RDS

Mulțumim Domnului și tuturor celor care au postit și s-au rugat pentru intrarea canalului Credo TV în grila RCS-RDS. Asistăm azi cum Evanghelia pătrunde în casele tuturor românilor din țară și din străinătate. Fie ca noi, creștinii, să profităm de aceste vremuri și să facem tot ce atârna de noi, ca Dumnezeu să se îndure de țara noastră și să aducă izbăvirea.

Dacă întâmpinați dificultăți în găsirea postului Credo TV în grila RCS-RDS, intrați în MENU și accesați opțiunea de REÎNCĂRCARE.

Pentru noi, femeile cu Rodica Baci

Duminică de la 21:30 la Credo TV

O emisiune care își propune să contribuie la educația și bunăstarea sufletească și spirituală a femeilor, indiferent de vârstă, prin abordarea unei palete largi de subiecte.

Începând cu data de 5 iunie 2018, recepția postului Credo TV s-a modificat după cum urmează:

- ▶ Satelit: THOR 6
- ▶ Poziția orbitală: 1° W
- ▶ Frecvența: 11.747 MHz
- ▶ Polarizare: orizontală
- ▶ Rata simb: 28.000 KSym
- ▶ FEC: 5/6
- ▶ V-PID: 1840 Kbit/s
- ▶ A-PID: 128 Kbit/s
- ▶ Norma: FTA

Poziția antenei rămâne aceeași. Se modifică din receiver frecvența, polarizarea și FEC.

Contact: www.credo.tv | 0264 436 150 | 0728 192 123 | contact@credo.tv

SĂ-L CUNOSC PE EL

cu Iacob Berghianu

Sâmbătă și Duminică
de la ora 20:30
la Credo TV

Un talk-show pe teme religioase, pentru cunoașterea Dumnezeului Triunic. Prin subiectele abordate, emisiunea îi vizează pe cei care se află în căutarea lui Dumnezeu și care sunt preocupați nu atât de crezuri și tradiții religioase, cât de experiențe concrete cu Divinitatea.

Suntem deschise oricărei femei, care dorește să ne împartășească din experiențele ei cu Dumnezeu, gânduri, poezii sau povestioare care să ne aducă mai aproape de El și mai aproape una de cealaltă.

Dacă dorești să faci parte dintre autoarele articolelor revistei "Suflet de femeie", trimite-ne scrierile tale pe adresa

contact@sufletdefemeie.ro

www.sufletdefemeie.ro